

Huntley
Fitzpatricková

COO
BOO

MŮJ ŽIVOT U SOUSEDŮ

COO
BOO

Můj život u sousedů

Huntley Fitzpatricková

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © Huntley Fitzpatrick, 2012
Translation © Magdaléna Stárková, 2014

ISBN 978-80-7447-622-8

Collete Corryové
Slov „nejlepší přítel“ není nikdy dost.

Kapitola jedna

Garrettovy nám máma zakázala už od první chvíle.

Ale na tom by ještě nebylo nic zvláštního.

Toho dne před deseti lety jsme stály na dvorku a dívaly se, jak k nízkému domku se šindelovou střechou hned na druhé straně našeho plotu přijíždí otlučený sedan se stěhovacím autem v závěsu.

„To ne,“ povzdychla si máma a ruce jí spadly k bokům, „a já tak doufala, že k tomuhle nedojde.“

„K čemu?“ zavolala na ni moje starší sestra z příjezdové cesty. Tehdy jí bylo osm let a měla dost napilno s cibulkami žlutých narcisů, které jsme toho dne na mámin příkaz musely pomoci zasadit do záhonu před domem. Přeběhla k lačkovému plotu, který dělil náš pozemek od sousedního, a na špičkách pokukovala po nových příchozích. Přitiskla jsem obličej k mezeře mezi plaňkami, abych mohla s údivem pozorovat, jak se dva dospělí a pět dětí trousí z auta, jako by to byl alegorický vůz na karnevalu.

„Tady k tomuhle,“ mávla máma lopatkou směrem k sedanu, zatímco si druhou rukou stáčela stříbřitě plavé vlasy do drdolu. „Takové jsou v každé čtvrti. Rodina, která nikdy neseče trávu na zahradě, všude nechává válet poházené hračky a nikdy nesází kytky. Anebo sází, ale všechny jim zajdou. Prostě rodina bordelářů, s jejímž příchodem

okamžitě klesá cena nemovitosti. Tady je máme a hned vedle nás. Ten narcis jsi zasadila vzhůru nohama, Samantha.“

Otočila jsem cibulku a po kolenou se sunula blíž k plotu, jako bych nemohla odlepit oči od otce rodiny, který zrovna ze sedačky zvedl miminko. Na zádech mu u toho viselo kudrnaté batole. „Vypadají mile,“ řekla jsem.

Potom si pamatuju jen chvíli ticha a pátravý pohled mé matky.

Kroutila nade mnou hlavou s divným výrazem ve tváři. „Nejde o to, jestli jsou milí, Samantha. Je ti už sedm, takže by ses měla pomalu učit, co je na světě důležité. *Pět dětí*. Dobrý bože! Přesně jako rodina tvého otce. Hotový blázinec!“ Zase zavrtěla hlavou a obrátila zrak někam k nebi.

Posunula jsem se blíž k Tracy a nehtem na palci odloupla z plotu bílou šupinku barvy. Sestra se na mě podívala stejně varovně, jako když jsem se jí přišla na něco zeptat, když se zrovna koukala na televizi.

„*Ten kluk* je pěkný,“ řekla, když znova zamžourala přes plot. Natáhla jsem krk, abych viděla, jak se starší kluk s baseballovou rukavicí v ruce vynořuje z kufru auta, aby se vzápětí natáhl zpátky pro lepenkovou krabici naplněnou sportovní výbavou.

Tracy se už tehdy ráda odchylovala od mámina názoru a příliš často zapomínala, jak naši mámu rodičovství obtěžuje. Táta zmizel, aniž by se rozloučil, a nechal těhotnou mámu samotnou s ročním dítětem, horou zklamání a, díky bohu, i s penězi jejích rodičů.

Jak šel čas, ukázalo se, že Garretovi jsou přesně takoví, jak předvíдалa máma. Trávník sekali velmi sporadicky, pokud vůbec, vánoční dekorace nechávali viset až do Velikonoc a jejich zahradu tvořil mišmaš

z bazénu, trampolíny, houpaček a prolézaček. Paní Garrettová se sice opakovaně snažila vysadit nějaké sezónní květiny, chryzantémy v září, balzamíny v červnu, ale všechny vadly, sotva se stačily na světě rozkukat, protože jejich majitelka měla plné ruce práce s něčím důležitějším. Například s pěti dětmi, ke kterým v intervalu tří let přibyly ještě tři další sourozenci.

„Po dvaadvaceti měsících mi začínají nebezpečné časy,“ zaslechla jsem paní Garrettovou vysvětlovat v supermarketu paní Masonové, která komentovala její pučící břicho, „protože to už děti najednou nejsou miminka a já miminka tak zbožňuju!“

Paní Masonová jen povytáhla obočí a usmála se, ale hned, jak se otočila, nasadila kyselý obličej a se sevřenými rty zakroutila nechápavě hlavou.

Ale paní Garrettové to, zdá se, nevadilo. Užívala si s vnitřní spokojeností své velké chaotické rodiny. Když jsem slavila sedmnáctiny, už měla pět kluků a tři holky.

Joela, Alici, Jase, Andy, Duffa, Harryho, George a Patsy.

Za celých deset let, kdy vedle nás Garrettovi bydleli, se máma nikdy nepodívala oknem ven bez netrpělivého povzdechnutí. Na trampolíně skákalo příliš mnoho dětí. Opuštěná kola se povalovala po trávníku. Další růžový nebo modrý balónek pvlával bezcílně ve větru, uvázaný na sloupku poštovní schránky. Hlučné basketbalové zápasy. Alice a její kamarádky chytající bronz na trávníku při řevu reproduktorů. Cákání větších kluků při mytí auta. A pokud mámu náhodou nevytočilo nic z toho, spolehlivě to zajistil pohled na spokojeně kojící paní Garrettovou, usazenou na schodech před vchodem do domu všem na očích nebo rovnou na klíně pana Garretta.

„Jak nemravné,“ utrousila při tom pohledu vždycky máma.

„Ale legální,“ odporovala jí budoucí právnička Tracy a pohodila platinovou hřívou. Postavila se hned vedle mámy, aby také mohla pozorovat Garrettovy velkým oknem v kuchyni.

„Podle zákona je naprosto v pořádku kojit, kde se člověku zachce. Takže vlastní domovní schody jsou vlastně docela přijatelné.“

„Ale proč? Proč dělá něco takového, když existují lahve a sunar? A když už teda jinak nedá, proč si s tím nejde dovnitř?“

„Protože hlídá ostatní děti, mami. Tohle jako máma dělat musí,“ dodala jsem někdy já, když jsem se postavila vedle Tracy.

Máma si povzdychla, zakroutila hlavou a vytáhla z komory vysavač, jako by to bylo valium. Hučení vysavače bylo ukolébavkou mého dětství, když s ním máma kreslila symetrické linie na béžový koberec v obýváku. Ty čáry pro ni představovaly záležitost tak důležitou, že stroj zapínala vždycky, když jsme s Tracy snídaly, a následovala nás s ním až ke dveřím, kde jsme si navlékly kabáty a nasadily aktovky. Potom se vracela a důsledně vysávala všechny stopy, naše i své vlastní, až do momentu, kdy jsme stály za dveřmi. Potom přístroj opatrně opřela na verandě o sloupek, aby ho mohla vytáhnout v momentě, kdy se vrátila z práce.

Od začátku bylo jasné, že s *Garretty se nekamarádíme*. Jen co si máma odkroutila sousedskou povinnost přinést lasagne na uvítanou, snažila se jim dát najevo, že vlastně vítání nejsou. Na usměvavé pozdravy paní Garrettové odpovídala zásadně studeným kývnutím. Nabídka pana Garretta, že poseká trávu, shrabe listí nebo odklidí sníh, odrážela lakonicky: „Máme na to personál, ale děkuji.“

Nakonec to Garrettovi vzdali.

I když jsme bydleli vedle sebe a některé z jejich dětí kolem mě občas projelo na kole, když jsem zalévala kytky, snadno jsem se jim vyhnula. Garrettovi chodili do státních škol, zatímco mě a Tracy máma poslala na Hodges, jedinou soukromou školu v našem městečku v Connecticutu.

Jen jednu věc ale máma netušila a jsem si jistá, že by se jí to pranic nelíbilo. Totiž, každou volnou chvíli jsem sledovala, co dělají Garrettovi.

Pod oknem mého pokoje je rovná plošina se zábradlím. Něco jako balkon, ale zase ne tak úplně, spíš jen prodloužená římsa skrytá mezi dvěma špičatými štíty, ze které je vidět k sousedům. Než se Garrettovi přistěhovali, chodila jsem tam přemýšlet. Potom jsem tam chodila snít.

Když mě máma poslala do postele, vylezla jsem na římsu a dívala se dolů do osvětleného okna na paní Garrettovou, jak myje nádobí, zatímco jedno z menších dětí posedává na kuchyňské lince vedle ní. Nebo jak se pan Garrett v obýváku z legrace pere se staršími kluky. Taky na světlo, které se rozsvěcovalo tam, kde muselo spát jejich miminko, a na siluetu souseda nebo jeho ženy, která hladila dětská zádička. Připadalo mi to jako němý film, ve kterém se odvíjel úplně jiný příběh, než jaký jsem žila já.

Jak šel čas, byla jsem čím dál odvažnější. Někdy jsem je sledovala i během dne, když jsem přišla ze školy. Krčila jsem se za štítem a snažila se přiřadit jména, která jsem slyšela přes síťové dveře, k jednotlivým dětem.

Úkol to byl záluďný, protože všichni Garrettovi měli hnědé zvlněné vlasy, olivovou kůži a šlachovitou postavu, jako by byli rasou sami pro sebe.

Nejsnáze se dal poznat nejstarší a nejsportovnější Joel, protože jeho fotka se občas objevila v místních novinách ve spojení s nějakým sportovním výkonem. Sice ji otiskli jen černobíle, ale i tak jsem znala jeho tvář.

Alice, druhá nejstarší, nosila exoticky obarvené vlasy a oblékala se tak, že se ani pan Garrett nezdržel komentářů, takže i ji jsem rozeznala. George a Patsy byli nejmladší. Jen prostřední tři kluci, Jase, Duff a Harry, se mi pořád pletli. Skoro jsem mohla přísahat, že Jase je nejstarší z těch tří, ale znamenalo to, že je i ten nejvyšší? Duff měl pověst nejchytřejšího ze sourozenců, protože pořád jezdil na šachové turnaje a soutěže v hláskování, ale nenosil ani brýle, ani jiná očividná poznávací znamení intelektuálů. Za věčným průšvihářem Harrym se táhlo jako refrén hromování rodičů: „Harry! Cos to zas provedl!“ Andy, prostřední sestra, zase pořád někde běhala a ke stolu nebo do auta chodila vždycy pozdě, až když na ni poněkolkáté volali: „Annnndyyyy!“

Seděla jsem na střeše, jako na bidélku nakukovala do Garrettovic zahrady a snažila se očima najít Andy, vysлідit Harryho nejnovější vylomeninu nebo se pokochat Alicinými praštěnými módními kreacemi. Garrettovi byli mou pohádkou na dobrou noc, i když jsem ještě nevěděla, že i já sama jednou vstoupím do děje.

Kapitola dvě

První parnou červnovou noc jsem sama doma a snažím se užívat si ticha, ale nějak nemám klid, a tak popocházím z pokoje do pokoje.

Tracy má zrovna rande s blondatým tenistou Flipem, dalším z nekonečné série jejích kluků. Zkoušela jsem zavolat nejlepší kamarádce Nan, ale i ta je úplně mimo z *jejího* kluka Daniela už od doby, kdy minulý týden skončila škola a on odmaturoval. V televizi nedávají vůbec nic a do města se mi taky nechce, tak jsem se uvelebila na verandě, ale ani tam se to nedalo vydržet, protože za odlivu zapáchá vlhký vítr říčním bahnem.

Tak sedím v našem obýváku s klenutým stropem, chroupu led, který mi zbyl na dně sklenice po vypité minerálce, a prohlížím si Tracyiny stohy časopisů. Najednou slyším hlasité táhlé bzučení. Nepřestává to, a tak se trochu poděšeně otočím a snažím se vypátrat zdroj zvuku. Možná sušička? Detektor kouře? Nakonec mi dojde, že je to vytrvale drnčící zvonek u dveří. Spěchám ke dveřím, i když čekám, že to zase bude – ach jo – některý ze sestřiných ex, který do sebe v nějakém nóblu podniku nalil příliš mnoho jahodových daiquiri a teď se snaží dostat Tracy zpátky.

Místo toho se o zvonek opírá máma s nějakým chlapem, který ji líbí jako o život. Když prudce otevřu dveře, zavravorají, ale ten chlapík se

zapře rukou o dveřní rám a znovu se vrhá na mámu. Takže tam stojím se založenýma rukama jako pitomec a košilka mi lehce povlává v průvanu dusného vzduchu. Všude kolem naplňují noc samé letní zvuky: šplouchání vody o vzdálenou pláž, řev motorky na konci ulice, šeptání větru ve větvích dřínů. Ani jedno z toho mámu neodvede od líbání toho člověka. Nepochybně se dokonce ani při bouchnutí výfuku motorky, která zajíždí na příjezdovou cestu u Garrettů. Normálně by z toho šílela.

Konečně jim dochází dech a máma se na mě obrací s trapným zasmáním.

„Božítku, Samantha, tys mě překvapila!“

Je celá rozechvělá a mluví vysokým, holčičím hlasem. Doma většinou používá panovačný tón generála, který nenechává nikoho na pochybách, že ona přesně ví, jak se co musí dělat. V práci zase vždycky nasadí notu, ve které se mísí chladná ocel se sladkým sirupem.

Před pěti lety se dala na politiku. Ze začátku jsme to s Tracy nebraly moc vážně, protože dřív šla naše máma sotva k volbám. Ale jednoho dne se vrátila ze schůze celá nastartovaná s odhodlaným prohlášením, že se chce stát senátorkou. Pustila se do kampaně, vyhrála a naše životy se v té chvíli dramaticky změnily.

Byly jsme na ni pyšné, ne že ne. Ale místo toho, aby nám udělala snídani a prohlédla sešity, jestli máme hotové úkoly, teď máma odcházela o páté a spěchala do Hartfordu, než „bude provoz“, a kvůli výborům a zvláštním zasedáním zůstávala v práci až dlouho do noci.

Víkendy už netrávila s Tracy na gymnastice nebo se mnou na plavání. Musela se připravit na příští volby, mimořádná shromáždění nebo místní akce. Tracy na ni vyzkoušela všechno, co zlobiví pubertáči mívají v repertoáru: experimenty s alkoholem a drogami, drobné krádeže v obchodech, střídání kluků. Já jsem četla stohy knih, alespoň

v myšlenkách se stala demokratkou (máma je republikánka) a trávila víc času než obvykle pozorováním Garrettových.

A teď tady stojím jako přikovaná, paralyzovaná pohledem na citové projevy těch dvou, až to mámě konečně dojde a toho chlapíka pustí. Když se ke mně otočí, zalapám po dechu.

Když vás s batoletem a miminem na cestě opustí muž, většinou si jeho fotku na krb nedáte. I my máme tátových fotek poskrovnu a většinu z nich najdete u Tracy v pokoji. Ale i tak ho poznávám podle křivky čelisti, dolíčků ve tváři, lesklých vlasů slámové barvy a širokých ramen. Ten člověk, co stojí v předsíni, má úplně všechno výše jmenované.

„Tati?“

Mámin výraz se mění ze zasněného oblouznění na čistý šok, jako bych zrovna řekla něco sprostého.

Chlapík se odtáhne od mámy a podává mi ruku. Až ve světle lampy v obýváku si všimnu, že je podstatně mladší, než by byl můj táta. „Ahoj, zlato. Já jsem nejnovější a taky nejnadšenější člen mámina volebního týmu.“

Nejnadšenější. No to teda.

Popadne mou ruku a zatřeše jí, i když já se toho pozdravu nijak neúčastním.

„Tohle je Clay Tucker,“ představuje ho máma uctivým tónem, jako by před námi stál přinejmenším Vincent van Gogh nebo Abraham Lincoln. Šlehne po mně káravým pohledem, to asi za toho „tátu“. Potom pokračuje: „Clay dělal národní kampaně. Jsem ráda, že mi chce pomoci.“

S čím přesně? Neodpustím si v duchu otázku, zatímco máma postrásá hřívou v otevřeně svůdném gestu. *Mami?*

„Tak, Clayi,“ cvrliká dál, „říkala jsem ti, že Samantha je velká holka.“

Zamrkám. Měřím metr šedesát i s podpatky, takže „velká holka“ je dost velká nadsázka. Pak mi to ale dojde. Myslí tím, že jsem už docela stará. Stará na tak mladou mámu.

„Clay byl dost překvapený, když jsem mu řekla, že mám doma puberťačku,“ zastrčí si máma neposlušný pramen nově načechraných vlasů za ucho. „Říká, že sama vypadám jako středoškolačka.“

Zajímalo by mě, jestli zmínila i Tracy, nebo jestli ji hodlá ještě chvíli tutlat.

„Jsi stejně krásná jako tvoje máma, takže teď tomu věřím,“ vrká Clay jižanským přízvukem tak silným, že mi evokuje rozpuštěné máslo na housce a houpačku na verandě.

Clay se rozhlíží po pokoji. „To je ale prima vobejvák, úplně volá, aby si tu člověk po dlouhým dni natáh unavený nohy.“ Máma celá září. Na náš dům je patřičně hrdá, každou chvíli něco představuje a vylepšuje i to, co už je dávno dokonalé. Clay se pomalu prochází kolem sněhobílých stěn a zkoumá obrovské krajinky zavěšené na nich. Očima hltá naducaný gauč, na kterém se pro jeho měkkost skoro nedá sedět, a velikánská křesla. Nakonec si vybere křeslo před krbem a uvelebí se v něm. Jsem v šoku. Máma si své známosti domů nikdy netahala. Vlastně si na známosti nikdy příliš nepotrpěla.

Ale dneska je jako vyměněná, nedívá se na hodinky a nevzdychá: „Bože, to je hodin,“ a nevyprovází ho zdvořile ze dveří. Místo toho se zase holčičkovsky zahihňá, pohrává si s perlovou náušnicí a říká: „Jdu udělat kafe.“

Otočí se na patě a míří ke kuchyni, ale než stihne udělat krok, už je u mě Clay Tucker, položí mi ruku na rameno a spustí: „Myslel jsem, že jsi správná holka, která pro kafe zaběhne sama a nechá mámu odpočinout.“

Celá zrudnu a bezděčně o krok ucouvnu. Pravdou je, že mámě většinou vařím čaj, když přijde domů pozdě. Je to takový náš rituál. Ale ještě nikdy mi to nikdo nepřikázal. Napůl si myslím, že jsem se asi musela přeslechnout. Ten chlápek tu je sotva dvě vteřiny... A napůl mě to zamrzí, asi jako když si doma zapomenu úkol z matiky nebo když nacpu čerstvě vyprané prádlo nevyžehlené do skříňe. Chvilí přešlapuju a hledám nejlepší odpověď, ale nic mě nenapadá, a tak jen kývnu, otočím se a jdu do kuchyně.

Zatímco odsypávám mletou kávu, z obýváku se ozývá šepot a tlučený smích. Kdo to vůbec *je*? Už ho viděla Tracy? Asi ne, když *velká holka* jsem tu já. Tracy se stejně doma moc nezdrží. Od minulého týdne, kdy odmaturovala, jen fandí na Flipových zápasech. A pokud se náhodou doma objeví, většinou je to na příjezdové cestě ve Flipově kabrioletu se sklopenými sedadly, když je máma ještě v práci.

„Co je s tím kafem, zlato?“ volá máma. „Tady Clay potřebuje něco na povzbuzení, dneska dřel jak honicí pes.“

Honící pes? Nalévám čerstvou kávu do hrnků, postavím je na podnos, přidám k nim ještě smetanu, cukr a ubrousky a vše nesu do pokoje.

„Mně to stačí takhle, zlatíčko, ale Clay musí mít kávu v pořádně velkém hrnku, nemám pravdu, Clayi?“

„Přesně tak,“ zubí se Clay a podává mi šálek. „Chci ten největší hrnek, který máte, Samantha. Jedu na kofeinu, mám pro něj slabost,“ zamrká dvojsmyslně. Máma spustí: „Moc si Samantha zamiluješ, Clayi, je to fakt chytrá holka. Minulý rok chodila na přípravné kurzy na univerzitu a měla samé jedničky. Pomáhala vydat školní ročenku, psala pro školní noviny, závodně plavala... Moje dcera je hvězda.“

Máma se na mě usmívá, ale tentokrát opravdově. Je jí to vidět na očích. Začínám se taky usmívat.

„Jaká matka, taková dcera,“ dodává Clay a máma zase jako zhypnotizovaná stočí oči k němu. Vymění si pohledy, což je pro mámu signál, aby se usadila na opěrce jeho křesla. Jako bych tam ani nebyla. Tak si asi můžu jít po svých. Fajn. Takhle aspoň nehrozí, že se neovládnu a vyliju tu kávu z velkého hrnku Clayovi rovnou do klína. Nebo na mámu naopak vyliju něco studeného.

Zvedni to, zvedni to, zvedni to, přesvědčuju zoufale telefon. Konečně uslyším známé cvaknutí, ale Nan to není, je to Tim. „Masonovi,“ ohlašuje, „pokud jsi Daniel, tak ti mám vyřídit, že Nan má dneska rande s jiným, kterej má většího ptáka.“

„Já nejsem Daniel,“ říkám mu, „ale fakt je venku s jiným?“

„Nee, jasně že ne. Nan? Ta může bejt ráda, že má Daniela, což je teda dost k pláči.“

„Kde je?“

„Někde se tu poflakuje,“ odpovídá Tim s obvyklou ochotou, „ale já jsem u sebe v pokoji. Hele, přemejšlelas někdy, k čemu slouží chlupy na prstech u nohou?“

Tim je zhulenej. Jako obvykle. Zavřu oči. „Můžu s ní mluvit?“

Tim slibuje, že ji najde, ale i po deseti minutách je telefon hluchý. Asi už dávno zapomněl, že ho zvedl.

Zavěším, natáhnu se na postel a chvíli pozoruju větrák na stropě. Pak otvírám okno a lezu ven.

U Garrettů je jako obvykle všude rozsvíceno. Září dokonce i příjezdová cesta, kde Alice a její nepřilíš valně oblečené kamarádky hrajou basket s Garrettovíc kluky. Možná tam má i přítele, ale těžko říct, protože se všichni hrozně hemží a do toho na plné pecky burácí muzika z iPodu z reprobeden na schodech.

Basketbal mi sice moc nejde, ale mohla by to být zábava. Teď nakukuju do obývacího pokoje, kde se paní Garrettová se založenýma rukama naklání nad křeslem svého manžela, který jí zrovna ukazuje něco v časopise. Světlo v ložnici, kam uložili nejmladší, ještě taky svítí, i když už je pozdě. Říkám si, že se Patsy asi bojí tmy.

Najednou se někde blízko ozve hlas. Vlastně hned pode mnou.

„Ahoj!“

Leknutím skoro ztratím rovnováhu. Něčí ruka mi našťestí stabilizuje kotník. Slyším šoupavý zvuk, jak se někdo šplhá nahoru po treláži na střechu. Na moji tajnou skrýš.

„Ahoj,“ opakuje vetřelec a sedá si vedle mě, jako bychom se léta znali. „Potřebuješ zachránit?“

Kapitola tři

Zírám na toho kluka. Je to očividně některý z Garrettů. Joel určitě ne, ale který? Takhle zblízka a ve světle dopadajícím z pokoje vypadá trochu jinak než ostatní – vytáhlejší, hubenější a s o odstín světlejšími kudrnami, na kterých už slunce stihlo vykouzlit světlejší proužky, jak se to brunetům v létě stává.

„Proč bys mě měl zachraňovat? Tohle je můj dům a moje střecha.“

„Nevím. Prostě mě to tak napadlo, když jsem tě tu uviděl. Řekl jsem si, že jsi určitě princezna Locika. Víš přece, ta z věže. Dlouhý blond vlasy a... no jo...“

„A kdo jsi potom ty?“ ptám se a vím, že pokud začne něco o princích, nahlas se rozesměju.

Místo toho ale odpovídá: „Jase Garrett,“ a podává mi ruku, jako bychom seděli u přijímaček na univerzitu a ne v noci na střeše.

„Samantha Reedová.“ I přes poněkud podivné okolnosti stisknu jeho dlaň s automatickou zdvořilostí.

„Opravdu princeznovské jméno,“ odpovídá souhlasně a jeho úsměv odhaluje řadu sněhobílých zubů.

„Nejsem žádná princezna.“

Podívá se na mě s hranou starostí: „Nějak moc to zdůrazňuješ. Měl bych o tobě něco důležitého vědět?“

Celá tahle konverzace je dost bizarní. Nedává žádný smysl očekávat, že by o mně Jase Garrett měl něco vědět. Ale místo toho, abych mu to řekla, se mu svěřuju: „No, třeba to, že před pár minutama jsem chtěla ublížit na těle člověku, kterého sotva znám.“

Jase si s odpovědí dává načas, jako by vážil každé slovo a myšlenku. „No-o,“ pronese nakonec, „myslím, že nejsi první princezna, které se něco podobného stalo... všechny ty svatby z rozumu a tak... Jeden nikdy nevěděl, koho bude mít doma. Ale... snad jsi nechtěla ublížit mně? Já poznám, kdy se uklidit, takže mi raději řekni, že mám vypadnout z tvý střechy dřív, než mě kopneš i do kolena.“

S nataženýma nohama a rukama za hlavou vypadá i na cizím území absolutně uvolněně. Trochu mě to rozčiluje, ale stejně se slyším, jak mu povídám o Clayi Tuckerovi. Možná to vězí v tom, že Tracy není doma, máma je jako vyměněná, s Timem se nedá kloudně mluvit a Nan někde lítá. Ale taky to může být Jasem samotným. Klidně tu sedí a poslouchá, jako by ho zajímaly problémy holky od sousedů. Když skončím, chvíli zavládne ticho.

Sedíme v pološeru a světlo z mého pokoje osvětluje jeho profil. „No, Samantha... máma ti toho chlapíka nakonec představila a od té doby to šlo jen z kopce. Takže vražda by se v tomhle případě dala omluvit. Já mám občas chuť zabít lidi, který znám daleko kratší dobu. Třeba někoho v supermarketu.“

Snad nesedím na střeše s psychopatem? Pomalinku si odsedávám, když Jase pokračuje: „Myslím ty dobrodince, kteří v obchodě zastavují mou mámu, když nakupuje s celou rodinou, a poučujou: ‚Ale paní, tomuhle se v dnešní době přece dá předejít.‘ Jako by velká rodina byla něco jako lesní požár a oni byli hlídači rezervace. Nebo ty, co posílají tátu na vasektomii a vypočítávají mu, kolik stojí poslat dítě na univer-

zitu, jako by si to neuměl spočítat sám. Už mockrát jsem jim chtěl dát jednu do zubů.“

Páni. Nikdy jsem nepotkala kluka, který by se tak rychle začal svěřovat.

„Člověk by neměl moc důvěřovat lidem, kteří si myslí, že jejich pravda je ta jediná správná,“ dodá přemýšlivě Jase, „protože když se jim postavíš do cesty, klidně tě sejmou.“

Dobře si pamatuju komentáře o vasektomii a nákladech na školné, které slychávám od mámy.

„To mě mrzí,“ říkám.

Jase se s překvapeným výrazem zavrtí. „No, máma tvrdí, že je mám spíš litovat, protože dělat ze svého názoru univerzální pravdu může jen ubožák.“

„A co na to táta?“

„Ten to vidí stejně jako já a zbytek rodiny. U nás je pacifistka jen máma,“ usměje se.

Zdola k nám dolehne veselý výskání hráčů basketu. Když nakouknou dolů, vidím, jak nějaký kluk zrovna ovíjí paži kolem pasu jedné z přítomných slečen, z legrace ji několikrát otočí a potom přitiskne blíž k sobě.

„Proč vlastně nejsi tam dole?“ ptám se.

Dlouze se na mě zadívá, jako by si promýšlel odpověď, a nakonec jen hlesne: „To mi pověz ty, Samantha.“

Vstává, protahuje se, přeje mi dobrou noc a šplhá dolů po treláži.

Kapitola čtyři

Ráno. Čistím si zuby v každodenní rutině, v zrcadle si prohlížím svůj starý známý obličej. Blond vlasy, modré oči, pihy, nic zvláštního. Nedá moc práce uvěřit, že včerejší setkání na střeše se mi jen zdálo. Přijde mi nepochopitelné, že jsem se svěřovala úplně cizímu klukovi – a ješ-tě ke všemu Garrettovi.

U snídaně se ptám mámy, jak přišla na Claye Tuckera, což je ale stejně úplně zbytečné, protože máma, celá zabraná do vysávání své cestičky ke dveřím, jen zamumlá: „Na politické akci.“

Nejsem z toho o nic moudřejší, protože máma už stejně nikam jít nemůže.

V kuchyni odchytím Tracy. Zrovna stojí před zrcadlem u baru a nanašuje si voděodolnou řasenku, aby mohla vyrazit na pláž s Flipem. Vyprávím jí, co se včera stalo, ale epizodu s Jaseem na střeše raději vynechávám.

„A o co jde?“ odpovídá Tracy nakloněná k zrcadlu. „Máma si konečně našla někoho, kdo se jí líbí, a pokud to pomůže její kampani, tím líp. Sama víš, jak z toho listopadu šlí.“ Zkoumavě si mě prohlíží zpod namalovaných řas. „Nejde náhodou spíš o tebe a tvůj strach z důvěrností?“

Tracyiny pseudopsychologické kecy mě vždycky spolehlivě vytočí. Od té doby, co díky svým pubertálním vzdorům skončila na terapii, má pocit, že si od hodiny může otevřít vlastní praxi.

„Ne, bojím se o mámu,“ trvám na svém. „Včera vůbec nebyla sama sebou. Kdybys tu byla, viděla bys to sama.“

Tracy rozhodí rukama v gestu, které obsáhne naši čerstvě renovovanou kuchyni, obrovský obývací a širokou předsíň. Pro tři lidi je to tu všechno příšerně veliké a honosné a ani nechci pomyslet, jak to asi působí na příchozí. Náš dům je přinejmenším třikrát větší než ten Garrettových. Ale jich se doma hemží *deset*. „Proč bych tu měla být?“ ptá se Tracy. „A vůbec, nevím, co všichni hledáme zrovna *tady*.“

Ráda bych se bránila, že jsem tu přece *já*, ale došlo mi, co chtěla Tracy říct. V našem domě najdete všechno, co je šik, nóbl, high-tech a zářivě čisté. Jenom jeho tři obyvatelé by nejraději zmizeli někam úplně jinam.

Máma si libuje v rutině, což znamená, že jíme v dané dny daná jídla – polévku a salát v pondělí, těstoviny v úterý, steak ve středu... a tak dále. Naše rozvrhy visí na zdi, a ačkoli máma nikdy nemá na naše aktivity čas, pečlivě se stará, abychom nezůstaly ani o prázdninách příliš dlouho bez programu. Když ji zvolili, musely některé staré zvyky stranou, zatímco jiné nabyly na důležitosti. Páteční večere v lázních Stony Bay s tenisovým klubem zůstaly svatými položkami v kalendáři, na které se nesmí sáhnout.

Na lázně Stony Bay se sice každý v městečku dívá trochu skrz prsty, ale zároveň tam všichni tajně touží chodit. Vypadají jako tudorovský hrad, i když je postavili teprve před patnácti lety. Tyčí se na kopci nad městem, takže je z nich krásně vidět na řeku. Vše dokresluje hukot dvou bazénů: Olympijského a Laguny. Máma ten klub miluje tak moc, že se nechala zvolit do správní rady. Pro mě to znamenalo, že jsem díky svému členství v plaveckém mužstvu seděla celé minulé léto

uvázaná u bazénu a dělala plavčíka. Letos jsem taky zapsaná, začínám příští pondělí a budu mít službu dvakrát týdně. Celé dva dny v lázních a nakonec ještě páteční večere.

A protože je dneska pátek, už jsme tu všichni: Tracy, Flip i já. V závesu za mámou procházíme impozantními dveřmi z dubového dřeva. Přestože se Tracy s Flipem nemůžou zdržet veřejných projevů náklonnosti ani teď, máma ho miluje. Počítám, že hlavně proto, že jeho táta je ředitelem největšího podniku ve Stony Bay. Od té doby, co Tracy začala chodit s Flipem, se jeho táta záhadně objevuje i na našich rodinných večerích. Šťastlivec!

Zabíráme obvyklé místo u stolu pod obrovským obrazem velrybářské lodi obklopené gigantickými velrybami s harpunami v zádech, které jim ovšem nebrání ještě spolknout několik ubohých námořníků.

„Je čas naplánovat si léto,“ prohlásí máma hned, když nám donesou košík s pečivem. „Musíme to mít pevně v ruce.“

„Mami! Tohle už jsme snad probíraly, ne? Pojedu s Flipem na ostrov Martha's Vineyard. Flip tam dostal fajn brigádu jako učitel tenisu a moje kamarádky si tam pronajaly dům. Budu dělat servírku v Salt Air Smithy. Pronájem máme od příštího týdne, takže jaképak plány?“

Máma zvedá ubrousek z talíře a pomalu ho rozkládá. „Už jsi to nakousla, to ano, ale já jsem to ještě nedovolila.“

„Tohle je moje léto a já bych si ho měla užít. Mám na to právo,“ odpovídá Tracy a natahuje se pro sklenici vody. „Žejo, Flipe?“

Flip zvolil chytrý úhybný manévr a místo odpovědi se vrhl na pečivo, které zrovna patlá máslem.

„Už se nemusím snažit kvůli přijímačkám na univerzitu. Dostala jsem se na Middleburskou, takže teď už vážně nemusím nikomu nic dokazovat.“

„Takže píše a úspěch jsou jen prostředkem, jak někomu něco dokázat?“ povytáhne máma obočí.

„Flípe?“ obrátí se Tracy znovu na svého kluka, který tvrdošijně přikládá větší význam pečivu, na které maže ještě silnější vrstvu másla, a spokojeně žvýká.

Teď se mámina pozornost obrací ke mně. „Kde jsme to byli? Ano, Samantha. Chci, abys měla celé léto co dělat. Kolikrát týdně obsluhuješ hosty u snídaně?“ ptá se, zatímco na číšníka, který nám nalévá vodu, zkouší svůj úsměv pro voliče.

„Třikrát, mami.“

„Takže tu máme další dva dny v roli plavčice,“ nakrabatí máma čelo a pokračuje: „Což znamená, že máš tři volná odpoledne v pracovním týdnu a k tomu volné víkendy. Hmm.“ Rozlomí housku napůl a namaže ji máslem. Víím, že ji neplánuje sníst, ale dělá to jen, aby se soustředila.

„Proboha, mami! Samanthě už je sedmnáct!“ vkládá se do toho Tracy. „Měla by mít trochu volného času.“

Než to dořekne, padne na náš stůl něčí stín, a tak všichni jako na povel zvedneme hlavu. Nad námi stojí Clay Tucker.

„Grace,“ zdraví mámu polibkem nejdřív na jednu a pak na druhou tvář. Odsune od stolu prázdnou židli hned vedle mámy, otočí si ji opěradlem ke stolu a obkročmo si na ni sedá. „To je ale krásná rodina. Netušil jsem, že máš i syna.“

Tracy s mámou rychle opravují jeho omyl, ale to už přispěchá číšník s jídelním lístkem. Mohl klidně šetřit kroky, protože tady mají každý pátek to samé už od doby, kdy se po souši proháněli dinosauři.

„Zrovna tady mluvím do duše Tracy, že by si měla na léto vybrat trochu perspektivní program,“ informuje Claye máma, zatímco mu podává namazanou housku, „a nejen trajdat po ostrově.“

Clay se lokty opírá o opěradlo a s nakloněnou hlavou pozoruje Tracy. „Já si zase myslím, Grace, že takový léto daleko vod maminky je přesně to, co tvoje Tracy potřebuje. Dobře ji to připraví na univerzitu. A ty budeš mít víc času věnovat se kampani.“

Máma zkoumá jeho tvář, jako by tam chtěla najít nějaké neviditelné znamení. „Tak jo,“ připouští nakonec, „možná jsem se ukvapila. Pokud mi dáš jména, adresy a telefonní čísla těch holek, se kterými budeš bydlet, a rozpis tvých směn, pustím tě.“

„Gracinko,“ uchechtne se Clay Tucker pobaveně, „tohle je rodičovství, ne politika. Nepotřebuješ adresu vod každý kamarádky.“

Máma se usměje a tváře jí zalije červeň. „Máš pravdu. Vždycky mě vytočej ty nesprávné věci.“

Vytočej? Kde vzala máma ten jižanský přízvuk? Před očima se mi mění ve Scarlett O'Harovou. Tak nevím, jestli jí zrovna tohle pomůže vyhrát volby tady v Connecticutu.

Vytáhnu z kapsy telefon a pod stolem vyfukávám esemesku: *Nan, pomoc. Máma unesena mimozemšťany. Prosím porad'.*

A co myslíte, že Nan na to? Odepisuje, jako by moji zprávu ani nečetla. *Vyhrála jsem cenu za literaturu! Moje esej o Hucku Finnovi se dostala do Connecticutského studentského literárního časopisu!!!! Daniel se tam dostal minulý rok a díky tomu ho vzali na Massachusettskou techniku!!! Columbia mě už může vítat!*

Na tu esej si vzpomínám. Nan se nad ní pěkně zapotila a mně to přišlo divný, protože ona přece Huckelberryho Finna nesnáší: „Je to cvok a navíc mluví sprostě.“

Seš 1! odpovídám, ale to už se máma sápe po mém telefonu, ostře ho zaklapne a zavírá k sobě do kabelky.

„Samantho, paní Masonová mi dnes volala kvůli Timovi.“ Schvál-

ně protahuje chvíli ticha douškem vody, zatímco mě pozoruje s povytaženým obočím.

To nevěstí nic dobrého. Když je něco „kvůli Timovi“, znamená to vždycky průšvih.

„Paní Masonová mě poprosila, jestli bych mu tu nepomohla sehnat práci plavčíka. Vypadá to, že ta brigáda v bistru s hotdogy mu nevyšla.“

Jasně. Když neumíš ani zaplácnout párek kečupem a hořčicí, měl bys jít zachraňovat lidské životy.

„Když už teď otevřeli i Lagunu, bude třeba druhého plavčíka, co myslíš?“

Že to bude katastrofa... Tim se jako plavčík tedy rozhodně nenarodil. Víím, že je dobrý plavec, protože taky závodně plaval, než ho vyhodili z týmu, ale...

„Tak co?“ ptá se netrpělivě, zatímco si nervózně koušu spodní ret.

Když mám službu já, nespouštím z bazény oči ani na vteřinu. Umím si živě představit Tima, jak se vyvaluje v křesle, a je mi trochu na omdlení. Co se Tima týče, mlžím o pravém stavu věcí už několik let, a to nejen před jeho rodiči, ale i před svou mámou... „Mami, víš, on má teď hrozně práce a špatně se soustředí. Asi by neměl...“

„Já vím,“ odpovídá máma podrážděně, „a o to právě jde, Samantha. Něco takového by mu jen prospělo. Musí se zase na něco zaměřit, jít trochu na vzduch a na sluníčko. A kromě toho se to bude skvěle vyjímat na jeho přihlášce na univerzitu. Budu ho sponzorovat.“ Z kabelky vytáhne vlastní mobil a kývne na znamení, že diskuze je u konce.

„Tak,“ ozve se Clay, „snad vás všechny vespolek nebude vobtěžovat, když si s mámou teď popovídáme vo práci?“ Široce se zazubí na Tracy, Flipa i na mě.

„Jen do toho,“ odpovídá nonšalantně Tracy.

Clay okamžitě spustí: „Trochu jsem proklepl toho chlapíka, víš, toho Bena Christophera, tvýho protikandidáta. A myslím, že musíš bejt trochu prolidská.“

Prolidská? Tohle slovo existuje?

Máma na něho mžourá, jako by mluvil cizí řečí, takže takové slovo asi není.

„Ben Christopher,“ shrnuje Clay, „vyrostl v Bridgetownu v chudý rodině, nultej ročník na vysoký odchodil na stipendium pro sociální případy, založil si firmu na výrobu solárních panelů, takže všichni zelení po něm budou šílet.“ Chvilí se odmlčí, potom si namaže druhou půlku máminy housky a pořádně si z ní ukousne. „Je to prostě člověk z lidu, zatímco ty, miláčku, působíš trochu škrobeně. Chladně.“ Další kus housky a chvilka žvýkání. „Já vim, že taková nejsi, ale...“

Fuuuj. Letmo se podívám na Tracy, jako bych čekala, že jí z toho bude stejně zle jako mně, ale ta má oči jen pro Flipa a jejich propletené ruce.

„A co s tím mám dělat?“ vraští máma obočí. Ještě nikdy jsem neslyšela, že by někoho žádala o radu. Vždyť jí dělá potíže zeptat se na cestu, i když se někde úplně ztratí.

„Hlavně klid,“ položí jí Clay ruku na předloktí a stiskne. „Prostě jim jen vokážeme něžnější stránku Grace.“

Mluví jak reklama na aviváž.

Zašmátrá v kapse a něco z ní vytáhne. Vítězně nám ukáže máminy staré volební letáky. „Hele, to je přesně to, vo čem tu celou dobu mluvím. Tvůj minulej slogan. *Grace Reedová: za obecné dobro.* To zní prostě děsně, láska.“

Máma se brání: „Ale já vyhrála, Clayi.“ Docela na mě dělá dojem,

jak si před ní nebere servítky. Však jsme to s Tracy za ten mámin slogan ve škole pěkně slízly.

„To ano,“ zazubí se na ni Clay, „ale jen díky tvému šarmu a schopnostem. Ale *obecné dobro*? Dej pokoj! Mám pravdu? Holky? Flipe?“ Flip do sebe s chrochtáním souká třetí housku a toužebně hledí ke dveřím. Nedivím se mu, že chce vzít nohy na ramena. „Tohle snad použil naposled prezident Washington. Nebo možná Lincoln. Jak jsem řekl, musíš být prolidská a dát lidem, co chtějí. Do státu se stěhují mraky mladejch rodinek a to je tvůj trumf. Vobyčejnej člověk tě volit nepude, toho má v kapse Christopher. Takže ty by ses měla zaměřit na rodinu. Co takhle: *Grace Reedová pracuje pro vaši rodinu, protože rodina je jejím posláním? Co ty na to?*“

Clayovy návrhy přeruší až obsluha s předkrmem. Číšník nehne ani brvou, když vidí u stolu dalšího strážníka, z čehož se dá vyvodit, že jeho návštěva je plánovaná.

„Propánajána, tohle vypadá vopravdu dobře,“ protáhne Clay s jižanským přízvukem, když mu pod nosem přistane rybí polévka. „Vono se sice tvrdí, že my z jihu bysme něco takovýho nikdy nevochtutnali, ale já jsem rád za to, co mám před sebou. A tohle,“ ukáže se širokým úsměvem špičkou lžičky na mámu, „je vopravdu lahůdka.“

Něco mi říká, že se teď s Clayem Tuckerem budeme vídat často.

Kapitola pět

Když přijdu po práci domů celá ulepená potem, okamžitě stočím pohled ke Garrettům, kde dnes vládne neobvyklé ticho. Stojím tam hodnou chvíli, ale nakonec přece jen uvidím Jase, jak na příjezdové cestě něco kutí pod obrovskou černostříbrnou motorkou.

Na tomto místě bych ráda zdůraznila, že nejsem z těch holek, které omdlévají při pohledu na silné stroje a kožené bundy. To ani náhodou. Největší drsňák, který se mi kdy líbil, byl Michael Kristoff. Jeho rebelská povaha se projevovala psaním rozervané poezie a zálibou v tmavých rolácích. Tahle zkušenost mi zlé hochy do smrti znechutila. Randila jsem s ním skoro celé jaro, než jsem pochopila, že víc než utrápený poeta je Michael Kristoff utrpení samo. Takže si to bez postranních úmyslů namířím přes dvorek kolem dvoumetrové barikády, kterou máma nechala postavit pár měsíců po příjezdu Garrettových a které říká „plot dobrého sousedství“, až k příjezdové cestě.

„Nazdárek,“ říkám. *Nazdárek? Líp už jsi začít nemohla, Samantha.*

Jase se opře o loket a chvíli na mě beze slova kouká. Ve tváři má nečitelný výraz. Začínám si přát, abych mohla vrátit čas a vůbec sem nechodit.

„To je asi pracovní uniforma, co?“ ozve se nakonec Jase.

Sakra. Zapomněla jsem, že ji mám ještě na sobě. Podívám se na

sebe v modré minisukni, bílé námořnické blůze s naducanými rukávy a křiklavě rudém šátku.

„Bingo,“ vykottám. Je mi hrozně trapně.

Kývne a potom se na mě doširoka zazubí. „Hned mi přišlo, že tohle není zrovna tvůj styl. Kde to proboha pracuješ?“ Odkáže si: „A proč zrovna tam?“

„Servíruju snídani v Ahoj baru u přístaviště. Nerada se v létě jen tak poflakuju.“

„A ta uniforma?“

„Výmysl mého šéfa.“

Jase si mě chvíli pozorně prohlíží od hlavy až k patě. „Ten musí mít dost bujnou fantazii.“

Nevím, co mu na to odpovědět, takže si z Tracyina inventáře nonšalantních gest vypůjčím jedno z těch lepších a pokrčím rameny.

„Platí tě slušně?“ ptá se Jase a prosí mě, abych mu podala hasák.

„Nejtučnější dýško ve městě.“

„To věřím.“

Pořádně netuším, proč se s Jasem vlastně bavím, natož abych věděla, jak v rozhovoru pokračovat. On se soustředí na nějaký šroubek nebo vrut nebo jak se tomu říká. „To je tvoje motorka?“ ptám se, protože mě zrovna nic lepšího nenapadá.

„Ta je mého bráchy Joela,“ nechá na chvíli práce a posadí se, jako by nezvládl si se mnou povídat a zároveň se vrtat v motorce. „Rád si hraje na rebela. To se mu líbí ještě víc než pověst sportovního génia, protože na to sbalí i chytřejší holky.“

Kývnu, jako bych se v tom vyznala. „A daří se mu to?“

„To nevím,“ nakrčí Jase čelo, „mně přišly tyhle pózy vždycky trochu blbý a falešný. Jen to obelhává lidi.“

„Takže ty se do ničeho nestylizuješ?“ posadím se vedle něho na trávu.

„Ne. Jsem to, co vidíš. Žádný zajíc v pytli,“ usměje se.

Upřímně, to co vidím takhle zblízka a za denního světla, není vůbec špatné.

Kromě sluncem vyšisovaných zvlněných kaštanových vlasů a rovných bílých zubů má Jase Garrett navíc ještě zelené oči a pusku, která vypadá, jako by se pořád chtěla usmívat. A jako bonus přímý pohled, který nic nepřestírá. *A jéje.*

Těkám pohledem sem a tam, abych získala čas vymyslet něco kloudného. Nakonec ze mě vypadne jen: „Dneska tu je nějaký ticho.“

„Mám na starosti prťata.“

Zase se rozhlédnu. „A kdepak jsou? Strčils je do krabice s nářadím?“

Kývl na znamení, že můj vtip pochopil. „Dal jsem je spát,“ vysvětluje, „George i Patsy. Máma jela nakoupit, což většinou trvá celé hodiny.“

„To věřím.“

Když se konečně donutím odtrhnout oči od jeho obličeje, všimnu si, že má v podpaží a okolo límce skvrny od potu.

„Nechceš se napít?“ ptám se.

Široký úsměv. „To chci, ale radši to nebudu riskovat, když vím, žeš chtěla zneškodnit přítele tvý mámy, protože tě poslal pro kafe.“

„Já bych si taky něco dala. Je mi hrozný vedro. A krom toho máma dělá skvělou limonádu.“ Vstávám a pomalu couvám.

„Samantho?“

„No?“

„Vratíš se, že jo?“

Po chvilce koukání do prázdna kývnu na souhlas a potom zmizím v útrokách domu, abych si dala sprchu. V koupelně zjišťuju, že mi Tra-

cy zase zákeřně vyplácala všechen kondicionér. Převlečená do kraťasů a tílka vycházím ven se dvěma plastovými kelímky s limonádou, ve kterých zvoní kostky ledu.

Jase je ke mně otočený zády a zrovna něco opravuje na jednom z kol, ale když uslyší pleskání mých kristusek, otočí se.

Podávám mu limonádu, kterou poctivě zkoumá pohledem. Začíná mi docházet, že tenhle pohled je pro Jase Garretta typický.

„Týýjo. Tvoje máma dokonce dělá kostky ledu s kouskama máty a citrónový kůry? A vlastně je dělá *celý* z limonády.“

„Perfekcionistka. Pozorovat ji u toho je skoro jako laborky v chemii.“

Během vteřiny do sebe obrátí svůj kelímeček a už se sápe po mém.

„Tahle je moje,“ bráním se.

„Eh, jasně. Bože. Omlouvám se, asi mám *fakt* žízeň.“

Podávám mu svou limonádu. „Klidně ji vypij. Máme jí doma dost.“

Zakroučí hlavou: „Přece bych ti netrhal pítí od pusy.“

Cítím, jak mi v břiše začínají mávat křídly ti motýli, o kterých všichni mluví. *Tohle není dobrý*. Přitom se spolu bavíme teprve podruhé. *Z toho kouká průšvih, Samantho*.

Přesně v ten moment zaburácí na příjezdové cestě motor. „Čau, Samantho!“

Flip. Vypíná motor a už si vykračuje směrem k nám.

„Ahoj, Flipe!“ zahalásí Jase.

„Ty ho znáš?“

„Jasně, minulej rok chodil s naší Alicí.“

Flip mě hned zapřísahá: „Hlavně to neříkej Tracy.“

Jase na mě vrhne tázavý pohled.

„Ségra je dost majetnická,“ vysvětluju.

„Nemožně majetnická,“ dodává Flip.

„Nenávidí ex svých kluků,“ přidávám se.

„Jo, přímo k smrti,“ souhlasí Flip.

„Pěeěknýý,“ protáhne Jase.

Flip se zatváří zarputile a vrhá se bránit pověst své lásky: „Ale na rozdíl od někoho je věrná a nepodvádí mě s mým partnerem na kurtě.“

Jase se zašklebí: „Mohls vědět, do čeho jdeš, když sis políčil zrovna na Alici, kámo.“

Můj pohled putuje z jednoho na druhého.

„Jsem nevěděl, že vy dva se znáte,“ řekne Flip.

„Neznáme,“ odpovídám přesně v ten moment, kdy Jase nadšeně souhlasí.

„Tak jo, jak chcete,“ mávne rukou Flip na znamení nezájmu. „A kde je Tracy?“

„Mám ti vzkázat, že dneska nebude mít celej den čas.“ To je jí podobné. Dělá cavyky, i když už má Flipa dávno v hrsti.

„Fajn. A kde je opravdu?“

„Na pláži ve Stony Bay.“

„Hned tam jedu,“ otáčí se Flip na patě.

„Když jí po cestě koupíš nějaký časopis a kokosovýho nanuka, bude tě milovat až do smrti,“ zavolám za ním ještě.

Když se otočím zpátky na Jase, už zase se na mě usmívá od ucha k uchu. „Seš hodná ségra.“ Vypadá potěšeně, jako by to ode mě ani nečekal.

„Ani ne. Ale je lepší, když je spokojená, protože si pak nepůjčuje tolik mých věcí. Víš, jaký jsou sestry.“

„Jo, ale mně žádná oblečení nebere.“

Najednou vzduch protne srdceryvné kvílení podobné křiku pohádkového hejkala. Vyděšeně vyskočím.

Jase jen ukáže směrem k elektronické chůvičce na dveřích garáže. „George,“ poznamená lakonicky a už chce zmizet v domě, ale nakonec se ještě otočí a pozve mě dál.

Takhle jednoduše se po všech těch letech dostávám ke Garrettům domů.

Jediné štěstí, že máma pracuje až do večera.

Do očí mě uhodí změť barev. Naše kuchyně je bílá se stříbrošedými akcenty na zdech, na granitové kuchyňské lince, na ledničce i myčce. Zato Garrettovi mají sluníčkově žluté stěny se zelenými lístky. A všude okolo přehršel pestrých nesladěných odstínů. Lednice je polepená kresbičkami dětí a další výtvarné pokusy visí na zdech. Pracovní desku z brčalového laminátu pokrývají poházení plyšáci, krabičky s plastelínou a sáčky se snídaňovými cereáliemi. Ve dřezu se tyčí věž ze špinavého nádobí. Stůl je sice dost velký na to, aby u něj povečeřeli všichni Garrettovi, ale pořád příliš malý, aby se na něj vešly ještě stohy časopisů a novin, osamělé ponožky, odhozené obaly od sladkostí, plavecké brýle, zbytky nedojedených jablek a slupky od banánů.

Když si klestíme cestu kuchyní, přijde nám naproti George. V rudičce svírá obrovského triceratopse z umělé hmoty a na sobě má jen tričko s nápisem *Brooklynská botanická zahrada*. Žádné kalhoty ani spodní prádlo.

„No nazdar, kámo,“ sklání se k němu Jase a ukazuje na bratříčkovu hanbatou polovinu, „copak se nám stalo?“

George, sice stále ubrečený, ale přinejmenším už bez křiku, se zhluboka nadechne. I on má vlnité vlasy, ale uslzené oči mu září modrou barvou. „Ošklivej sen. Černý díry.“

„Jasně,“ kývne Jase a narovná se. „Máš mokrou postel?“

George provinile přitaká a pak si mě změří zpoza orosených řas.
„Kdo je to?“

„To je Samantha odvedle. Ta o černých dírách určitě ví všechno.“

George si mě podezíravě prohlíží: „Fakt?“

„No,“ spustím, „vím, že to jsou hvězdy, kterým došlo palivo, a tak se vlastní gravitací zhroutily do sebe a... ehm..., cokoli do nich spadne, mizí z viditelného vesmíru.“

George zase propukne v srdceryvný pláč.

Jase ho popadne do náruče i s holým zadkem. „Samantha ti taky řekne, že tady u nás v Connecticutu žádná černá díra není, žejo, Samantha?“

Cítím se jako zločinec. „Dokonce ani v blízkém vesmíru,“ vyhrknu rychle, i když jsem si celkem jistá, že v Mléčné dráze jedna bude.

„V Mléčný dráze jedna je,“ fňuká George.

„Ale to je od Stony Bay hrozně daleko,“ poplácám ho po zádech. Letmo se přitom dotknu Jaseovy ruky. Rychle ucuknu.

„Takže seš úplně v bezpečí, kámo.“

Georgeův brekot pomalu přechází ve škytání a potom díky limetkovému nanuku ustává úplně.

„Fakt promiň,“ šeptám Jaseovi, když zdvořile odmítám posledního oranžového nanuka v rodinném balení. *Oranžové tu nikdo nejí?*

„Tos nemohla vědět,“ odpovídá tlumeným hlasem Jase, „stejně jako jsem já nevěděl, že jsi astrofyzička.“

„Jednu dobu mě hrozně bavilo pozorovat hvězdy.“ Tváře mi hoří, když si vzpomenu na všechny ty noci strávené na střeše koukáním na souhvězdí a... na Garrettovy.

Povytáhne obočí, protože nechápe, za co se stydím. Nejhorší na tom být blondýnka je, že se člověk celý červená, od uší až po krk. Prostě úplně všude, takže se to nedá přehlédnout.

Mé uvažování přetne až další zakvílení z horního patra.

„To bude Patsy,“ vybíhá Jase do schodů, „počkej tady.“

„Už bych asi měla jít,“ říkám, i když to vlastně není pravda.

„Ne. Počkej. Budu za vteřinku zpátky.“

Nechává mě samotnou s Georgem, který několik minut zamýšle-
ně cucá nanuk, a potom se zeptá: „A to víš, že ve vesmíru je hrozná
zima? A není tam kyslík? A když astronaut vypadne z lodi bez skafan-
dru, okamžitě umře?“

Učím se rychle, a tak odpovídám: „Ale to se nemůže stát, protože
astronauti jsou hrozně opatrní.“

George mi věnuje stejně okouzlující úsměv, jakým se pyšní jeho
starší bratr – s tím rozdílem, že Jase má zuby bílé a George zrovna celé
zelené od nanuku. „Asi si tě vezmu za ženu,“ přemítá, „chtěla bys vel-
kou rodinu?“

Rozkašlu se, ale to už mi na rameni přistává něčí ruka.

„Georgi, většinou je lepší o těchhle věcech s dámou diskutovat
s nataženýma kalhotama,“ dobírá si bratříčka Jase a podává mu trenýr-
ky. Potom posadí na zem nejmenší Patsy v růžovém overálku a s culíč-
ky na hlavě, které jí trčí rovně nahoru. Má roztomile naducané ručičky
a dětsky křivé nohy. Kolik že jí je? Rok?

„Toto?“ namíří na mě lehce nepřátelsky prstík.

„Toto je Samantha,“ říká Jase, „a jak to tak vypadá, jednou to bude
tvoje švagrová.“ Pobaveně zvedne obočí: „Jdete na to s Georgem
rychle.“

„Bavili jsme se o astronautech,“ vysvětluju. Vtom se otevřou dveře
a dovnitř vchází paní Garrettová, ověšená nákupními taškami jako vá-
noční stromeček.

„Jasně,“ mrkne na mě a potom se otočí na mámu. „Čau mami.“

„Ahoj, zlato. Byli hodní?“ vyptává se paní Garrettová a má oči jen pro svého syna, takže si mě hodnou chvíli vůbec nevšimne.

„Celkem jo, jen Georgeovi budeme muset převlíct postel,“ odpovídá Jase, bere mámě z ruky několik tašek a skládá je na zem vedle lednice.

Změří si ho přísným pohledem zelených očí, které určitě zdědil po ní. Na to, že má už tolik dětí, je pořád pěkná. Má milou, přátelskou tvář, v koutcích očí vrásky od smíchu a olivovou pleť s hnědými kudrnatými vlasy, poznávací znamení Garrettů. „Cos mu četl před spaním?“

„*Ale mamí...* Jenom pohádky. A to jsem z nich ještě vynechal všechny krvavé scény,“ brání se Jase. Potom se otočí na mě: „Jé, promiň. Samantha, tohle je máma. Mami, Samantha Reedová. Ta od sousedů.“

Paní Garrettová se na mě doširoka usměje. „Vidíš, ani jsem tě neviděla. Přehlédnout tak krásnou holku, to se nedělá. Máš krásnej lesk na rty!“

„Mami,“ napomíná ji Jase a z jeho hlasu je znát, že se za ni trochu stydí.

„Tohle je jenom první várka. Můžeš dojít pro zbytek?“

Zatímco Jase nosí do domu zdánlivě nekonečnou řadu nákupních tašek, paní Garrettová si se mnou povídá, jako bychom se znaly odjakživa. Přejde mi zvláštní sedět najednou v kuchyni se ženou, kterou deset let sledujete z okna. Je to skoro jako potkat ve výtahu někoho slavného. Potlačím potřebu jí říct: „Jsem už dlouho vaším fanouškem.“

Pomáhám jí uklízet nákup, což ona bravurně zvládá současně s kojením. Moji matku by to zabilo. Snažím se předstírat, že podobnou scénu vídám každý den.

Jsem u Garrettů sotva hodinu a už jsem jednoho z nich viděla polonahého a nádavkem ještě velkou část prsa paní Garrettové. Teď mi jen chybí, aby si Jase svlékl tričko.

Naštěstí pro mě se toho zdrží, i když po odvečení veškerého nákupu do domu hlasitě oznamuje, že by potřeboval sprchu. Kývne na mě a já jdu za ním po schodech nahoru.

Je to dost šílené. Vždyť ho skoro neznám! Nevím, co je zač, i když počítám, že jestli ho jeho docela normálně vypadající matka nechá samotného v pokoji s cizí holkou, úchylný sadista to asi nebude. Ale stejně... co by na to asi řekla naše máma?

Když vstoupíte do Jaseova pokoje, ocitnete se... no, nevím jak to říct... možná v pralese? V záchrané stanici pro zvířata? V tropickém pavilonu nějaké zoo? Pokoj od podlahy po strop plný různé rostliny: některé až ke stropu, jiné popínavé, sukulenty a kaktusy. V jedné kleci bydlí tři andulky a ve druhé vypasený kakadu s nepřátelským kukučem. Ať se podívám, kam se podívám, všude něco žije. Želva v ohrádce vedle psacího stolu. Rodinka pískomilů v klícce. Potom tu je terárium, které obývá nějaký ještěřovitý plaz. V další kleci se v miniaturní houpací síti vyvaluje fretka. Jinde přebývá těžko identifikovatelné stříbrnočerné chlupaté hlodavé zvíře. Všemuvévodí obrovská bílá kočka na Jaseově pečlivě ustlané posteli. Je tak tlustá, že vypadá jako balón v kožichu.

„Mazda,“ ukazuje Jase na kočku a pobízí mě, abych si sedla na židli u postele. Když poslechnu, Mazda mi vyskočí na klín, začne línat jako zběsilá, hníst moje kraťasy tlapkami a hlasitě příst.

„Je přátelská.“

„To je slabé slovo. Moc brzy ji odstavili,“ vysvětluje Jase. „Jdu se osprchovat a ty tu buď jako doma.“

Jasně. V jeho pokoji. Žádný problém.

Když jsem chodila s Michaelem, občas jsem taky navštívila jeho pokoj, ale to bylo většinou potmě, když mi recitoval depresivní verše, které se naučil nazpaměť. A hlavně mu trvalo podstatně déle než dva rozhovory, aby mě tam dostal. Loni na podzim jsem krátce randila taky s Charleym Tylerem, než jsme pochopili, že moje záliba v jeho dolíčcích ve tváři a jeho obdiv pro moje blond vlasy a, budme k sobě upřímní, hlavně pro můj výstřih, není dost dobrým základem pro vztah. S ním jsem do jeho pokoje nikdy nešla. Možná že Jase je zaklínač hadů. To by vysvětlovalo ty zástupy zvířat. Znovu se rozhlížím kolem. Bože, *fakt* tady je had. Jeden z těch oranžovobíločerných, ze kterých jde hrůza, i když jsou neškodní.

Dveře se otevírají, ale místo Jase v nich stojí George. Teď sice má trenýrky, ale pro změnu mu chybí triko. Vejde a plácne sebou na postel. „Víš, že Challenger vybuchl?“ ptá se zamračeně.

Kývnu. „Ale to už je dlouho a od té doby je technika mnohem dál.“

„Až budu pracovat pro NASA, tak vždycky jenom na Zemi. V lodi ne. Vůbec nikdy nechci umřít.“

Nejradši bych ho vzala do náručí. „Ani já ne, Georgi.“

„Jsi Jaseova nevěsta?“

Zase se rozkašlu. „No, ehm, je mi teprve sedmnáct, víš?“ Jako kdyby to byl ten jediný důvod, proč se zasnuby nekonají.

„A já mám tolik,“ ukáže mi George čtyři lehce ušmudlané prsty. „Ale Jase má sedmnáct a půl, takže byste mohli. Pak byste se sem nastěhovali a měli velkou rodinu.“

Jase vkročí do pokoje přesně uprostřed Georgeova návrhu. Samozřejmě. „Georgi, odchod. Jdi se koukat na Discovery.“

Než chlapec vycouvá z pokoje, neodpustí si: „Má fajn postýlku. A ještě nikdy se do ní nepočůral.“

Když se za ním zavřou dveře, oba se rozesmějeme.

„Panebože.“ Jase, čerstvě převlečený do čistého zeleného trika a tmavě modrých kraťasů, si sedá ke mně na postel. Vlasy se mu za mokra ještě víc vlní a na ramena mu stékají kapičky vody.

„To je v pohodě. Miluju ho,“ říkám, „myslím, že si ho fakt vezmu.“

„Můžeš o tom začít uvažovat, jen si dej pozor na to, co mu čteš před spaním,“ usměje se líně.

Musím odsud vypadnout. Rychle. Vstanu a mířím ke dveřím, ale potom si všimnu obrázku nějaké holky na zrcadle nad psacím stolem. Přijdu blíž, abych si ho prohlédla. Má kudrnaté černé vlasy v culíku a tváří se vážně. A kromě toho je docela pěkná. „Kdo to je?“

„Lindy, moje bejvalka. V obchoďáku si nechala udělat nálepky se svou fotkou. A já to teď zaboha nemůžu sundat.“

„Proč jste se rozešli?“ *A proč se na to proboha ptám?*

„Byla moc nebezpečná,“ odpovídá Jase, „a když nad tím tak přemýšlím, možná bych to měl přelepit jinou nálepkou.“

„To bys mohl.“ Nakláním se k zrcadlu a zkoumám její dokonalé rysy. „Jak *nebezpečná*?“

„Kradla v obchodech. Často. A na rande chtěla chodit jenom do obchoďáků, takže jsem vypadal jako komplic. Čekání na rodiče na policejní stanici není zrovna moje oblíbená zábava na večer.“

„Moje ségra taky kradla,“ svěřuju se, jako bychom si povídali o společných koníčcích.

„A brala tě s sebou?“

„Naštěstí ne. Umřela bych, kdybych měla průšvih.“

Jase na mě upřeně zírá, jako kdyby to, co jsem řekla, bylo bůhvíjak hluboké. „Ne, Samantha, neumřela. Prostě bys byla v průšvihů a pak by šel život dál.“

Stojí za mnou. Zase nebezpečně blízko. Voní čistou kůží a mátovým šampónem. Zdá se, že tady vlastně žádná vzdálenost nemůže být dost bezpečná.

„No, asi už budu muset. Mám doma ještě práci.“

„Vážně?“

Horlivě přikyvuju. Když sejdem dolů do kuchyně, ve dveřích stojí pan Garrett a za ním nějaký malý kluk. Je trochu větší než George. Duff? Harry?

Jaseova otce jsem zatím viděla taky jen z dálky, stejně jako zbytek jeho rodiny. Zblízka vypadá mladší, vyšší a má takové charisma, že naplňuje místnost pouze svou přítomností. I on má stejné vlasy jako Jase, ale ty jeho už trochu prokvétají šedinami. George se vrhá na tátu a věší se mu na nohu. Paní Garrettová se na svého muže od dřezu usmívá. Září asi jako holky ve škole, když na druhé straně přelidněné místnosti zahlédnou tvář svého idolu.

„Jacku! Dneska jsi doma brzo.“

„Celý tři hodiny jsme měli v obchodě prázdno. Nikde ani noha.“ Pan Garrett odhrnuje své ženě pramínek vlasů z čela. „Tak jsem se rozhodl, že svůj čas raději věnuju trénování s Jase, vyzvedl jsem Harryho od kamaráda a pádil domů.“

„Nechá mě mačkat stopky! Nechá mě mačkat stopky!“ křičí Harry.

„Ne! Já chci! Já chci!“ krabatí obličej George.

„Ty ani neumíš číst!“ brání se Harry, „a stejně vždycky říkáš, že má čas *jednacet* minut! Teď je řada na mně!“

„Donesl jsem z obchodu ještě jedny stopky,“ uklidňuje je pan Garrett. „Jdeme na to, Jase?“

„Teď tu má Samanthu...“ ozve se paní Garrettová, ale já ji přeruším.

„Zrovna jsem na odchodu.“

Pan Garrett se obrací na mě: „No ahoj, Samantha!“ Obrovskou tlapou mi stiskne dlaň, chvíli si mě prohlíží a potom se zazubí: „Tak ty jsi ta tajemná holka od vedle?“

Rychle se podívám na Jase, ale ten se tváří neproniknutelně. „Jo, jsem od sousedů, ale nic tajemného se u nás neděje.“

„Tak nebo tak, jsem rád, že si tě můžu prohlídnout zblízka. Jase mi nikdy neřekl, že...“

„Jen doprovodím Samanthu ke dveřím a pak můžeme začít s posilováním. To máme dneska na programu jako první, ne?“ přerušuje ho Jase.

Než zmizíme za kuchyňskými dveřmi, volá na mě paní Garrettová: „Přijď, kdykoli budeš chtít!“

„Jsem rád, že ses stavila,“ říká Jase, když mě odvede až k příjezdové cestě. „A ještě jednou se omlouvám za George.“

„To nemusíš. George je skvělejší. Na co to trénuješ?“

„Na příští sezónu v americkém fotbale. Letos budu zadák. Vůbec by mi nevadilo dostat sportovní stipendium, tak to aspoň zkusím.“

Přešlapuju v letním vedru, mžourám do slunce a snažím se vymyslet, jak se s ním rozloučit, jestli se s ním vůbec loučit, a sama sebe se ptám, proč nad tím vlastně tolik bádám, když máma je ještě v práci a hned tak se domů nevrátí. Udělám krok dozadu a skoro zakopnu o plastovou lopatičku.

Jase mě bleskově zachytí. „Pozor!“

„Jo, jasně. Ups. Tak jo. Zatím ahoj!“ Nervózně mu zamávám a spěchám domů.

Ups?

Ježíšikriste, Samantha!

Kapitola šest

Flip s Tracy se domů vrací opálení a rozcuchaní s talířem smažených škeblí, limonádou a nejmíň metrovými hotdogy, které si po cestě koupili v plážovém bistru U Škeble. Všechno si to pěkně prostírají na bar v kuchyni a nezapomínají se u toho držet kolem pasu, štípat do zadku a oždíbovat jeden druhému uši.

Měla jsem radši zůstat u Garrettů. *Tak proč jsem teda odešla?*

Nanin mobil má asi stále v pazourech Tim, protože když se jí pokouším dovolat, ozve se tohle: „Hele, Heidi, asi bychom se už neměli vídat.“

„Tady Samantha. Kde je Nan?“

„Panebože, copak jsme *siamský* dvojčata? Proč se pořád vyptáváš zrovna mě?“

„Nevím. Třeba proto, že pořád zvedáš její mobil? Tak co, je doma, nebo ne?“

„Asi jo. Možná. Nebo taky ne,“ odpovídá Tim.

Zavěšuju. Na pevné mají pořád obsazeno a přidržování hovorů si nechali vypnout, protože paní Masonová to považuje za „elektronickou formu nezdvěřilosti“. Nakonec se rozhodnu zajet k Nan na kole.

Tracy s Flipem se přesunuli na gauč v obývací, odkud se ozývá samé šuškáni a chichot. Z předsíně ještě zaslechnu, jak Flip roztouže-ně šeptá: „Miláčku, co mi to děláš?“ *Blééé.*

„Sex je *náááááš!*“ zanotuju jim na pozdrav.

„Vymázní,“ odpoví mi Tracy.

Je vedro a čas přílivu, což znamená, že slaná vůně linoucí se z průlivu na chvíli přebije blátivý zápach řeky. Dvě tváře našeho města. Mám je obě stejně ráda. Líbí se mi, že rozeznám roční období podle vůně i se zavřenýma očima. Stačí se jen nadechnout. Zavírám oči a vdechnu těžký, rozpálený vzduch. Ze snění mě probudí až vyděšené zaječnění. Tak tak se vyhnu paní s růžovým kšiltlem a ponožkami v sandálech. Stony Bay leží na malém poloostrově v ústí řeky Connecticut. Díky rozlehlému přístavu se sem turisté jen hrnou, takže v létě je tu třikrát víc lidí než obvykle, čili jsem asi měla předvídat, že jízda na kole se zavřenýma očima nebude nejlepší nápad.

Když zaklepu, otevírá mi Nan s telefonem u ucha. Usměje se na mě, potom si přiloží prst na rty a bradou ukáže směrem k obývacímu. „Ano, vy jste moje první volba, takže bych ráda poslala přihlášku v předstihu,“ cvrliká Nan do telefonu.

Pokaždé, když vejdu k Nan, zaplaví mě ten samý pocit. Ze všech možných míst na mě shlížejí porcelánové figurky rozesmátých dětí, zdi zdobí tabulky s irskými požehnáními a každá volná plocha, včetně opěradel a televize, je pokrytá háčkovanou dečkou. Když přijdete na záchod, uvítá vás panenka s prázdným pohledem, která pod červenou háčkovanou sukénkou skrývá toaletní papír.

Na poličkách nenajdete knihy, ale jen další záplavu sošek a mezi nimi fotky Nan a Tima, když byli malí. Pohled na ně nikoho nenechává na pochybách, že ti dva jsou dvojčata. Už asi po milionté si ty obrázky prohlížím, zatímco Nan hláskuje svou adresu. Mimino Nan s miminem Timem v santaclausovském oblečku. Batolata Nan a Tim s kulatými kukadly a vlásky rozčepýřenými jako velikonoční kuřata. V mateřin-

ce v dirndlu a ledrhosenech. Takhle to pokračuje až do doby, kdy jim bylo asi osm. Pokud mě paměť neklame, navlékli je na Den nezávislosti do kostýmů Strýčka Sama a Betsy Rossové, té švadlenky, která podle legendy ušila první americkou vlajku. Tim tehdy pokoušel fotografa.

Na těch fotkách si jsou daleko podobnější než teď. Oba mají zrzavé vlasy a pihy, ale protože je život nespravedlivý, nadělil Nan světle rezavou hřívu do blond, pihy snad úplně všude a bílé řasy, zatímco Tim dostal do vínku jen několik elegantních pih okolo nosu a k tomu tmavé obočí a řasy a mahagonové vlasy. Kdyby nebyl pořád tak mimo, holky by po něm bláznily.

„Zrovna mám na lince Kolumbijskou a žádám si o přihlášku,“ šepotá mi Nan. „Jsem ráda, že ses stavila, už jsem si myslela, žes na mě zapomněla.“

„Cože? Několikrát jsem ti volala, ale vždycky to zvedl Tim a ani ho nezapadlo tě zavolat.“

„Jo, tak už vím, kde je můj mobil! Bože. Určitě už protelefonoval všechny volné minuty a teď jde po mých. Zabiju ho!“

„Nemůžeš prostě jít na stránky té univerzity a objednat si přihlášku online?“ zašeptám, i když odpověď už znám předem. Pokud jde o počítač, je Nan ztracený případ. Pořád otevírá nová a nová okna, žádné z nich nezavře a pak se diví, že se jí v jednom kuse seká laptop.

„Noťas mám zase v opravě u Machra Mitche.“ Mitch je neuvěřitelně pohledný, i když trochu podivný opravář výpočetní techniky, který jezdí zachraňovat Nanin počítač. Nan říká, že vypadá jako její idol Steve McQueen. Já si myslím, že vypadá spíš nabručeně a otráveně, protože musí pořád opravovat to samé.

„Ano, děkuji. A kdy ji pošlete?“ řekne Nan do telefonu přesně v momentě, kdy do pokoje vpochoduje Tim. Vlasy má jako vrabčí hnízdo

a na sobě ošuntělé kostkované spodky od flanelového pyžama a tričko s logem lakrosového týmu. Aniž by nám věnoval jediný pohled, došourá se až k porcelánové arše Noemově, kde představuje figurky do obscénních poloh. Než Nan zavěsí, stihne ještě naaranžovat paní Noemovou a velblouda do anatomicky problematické a značně kompromitující pozice.

„Už dlouho jsem se chystala ti zavolat,“ říká Nan. „Kdy vlastně začínáš u bazénu? Já budu od příštího týdne v obchodě se suvenýry.“

„Já taky příští týden.“

Tim si hlasitě zívne, poškrábe se na hrudníku a postaví párek opic a nosorožce do nepravděpodobné švédské trojky. Táhne z něho pivo a tráva.

„Mohl bys Samanthu aspoň pozdravit, Timmy.“

„Čaaaau, kočko. Proč mám pocit, že jsme spolu teď domluvili? Jo ahá, promiň. Vlastně po telefonu. Nevím, kde jsem, sakra, nechal slušný vychování. Asi se mi srazilo v čistírně. Chceš?“ vystrachá z kapsy u trenýrek lahvičku s očními kapkami a podává mi ji.

„Díky nechci, snažím se toho nechat,“ odbývám ho. Timovy šedé oči podlité krví ty kapky potřebují daleko víc. Nerada vidím, když se chytří a vnímaví lidi takhle otupujou a blbnou. S povzdechem sebou plácne na gauč a rukou si zakrývá oči. Už si skoro nevzpomínám, jaký byl, než začal pracovat na tom, aby brzy skončil na odvykačce.

Když jsme byli malí, naše rodiny spolu trávily víkendy na pláži. Tehdy jsem si hrála spíš s Timem než s Nan. Nan s Tracy si četly, opalovaly se a ve vodě si smočily akorát palce, ale Tim se nikdy nebál dál od břehu a tahal mě s sebou do těch největších vln. Taky objevil zpětný proud v potoce, který člověka stáhl a vyplivl až v moři.

„Tak co, kočko, nemáš málo sexu?“ mrká na mě rozvalený na gauči. „Charley fakt nedával, žes mu nedala, jestli víš, co myslím.“

„To není vtipný, Timmy,“ okřikne ho Nan, „už bys mohl zmlknout.“

„Ne, ale fakt. To je super, žes nechala Charleyho, Samantha. Byl to blbec. Už ani nejsme kámoši, protože on si bůhvíproč taky myslel, že jsem blbec.“

„To si vážně neumím představit,“ říká Nan. „Prostě bys měl jít do postele, Timmy. Mamka bude doma co nevidět a nemusela by ti zbaštit, že sis vzal moc zyrtecu na alergii.“

„Však ho beru,“ odsekává Tim až moc pobouřeně. Z náprsní kapsy trička vytahuje joint a triumfálně jím zamává. „Jsem alergickejší na *trávu*, víš?“ Pak vyprskne smíchy. S Nan se na sebe podíváme. Na opilého a zhuleného Tima už jsme si zvykly, ale dneska je nervózní a podrážděný, takže bych hádala, že už jede v něčem tvrdším.

„Pojďme odsud,“ navrhnou, „třeba se projít do města.“

Nan kývne. „Co takhle jít k Doaneovi? Nutně si potřebuju dát čokoládovou zmrzku.“ Z naducaného křesla s květinovým vzorem sebere peněženku, potom vstane a zatřeše hihňajícím se Timem. „Padej nahoru,“ poroučí mu, „teď hned! Ještě bys tady usnul.“

„Neusnul, ségra. Moje oči si potřebují trochu odpočinout,“ mumlá Tim.

Nan ho zase šťouchne do ramene. Potom se otočí ke dveřím, ale Tim ji popadne za ruku s peněženkou.

„Nanynko, sestřičko... Kočičko, něco bych si dal,“ prosí se zoufale tváří.

Nan nad tou výzvou povytáhne obočí.

„Haldu barevnejch želatinovejch bonbónů od Doanea, jo? Akorát žádný zelený, z těch jde strach.“

Kapitola sedm

Na verandě stisknu Nan ruku.

„Já vím,“ říká, „co ho vyrazili z Ellery, je to s ním daleko horší. Celý den se takhle poflakuje doma a nechci ani vědět, co dělá v noci. Naši o tom nemají ani páru. A máma mu to polyká i s navijákem. V tom sáčku mám šantu pro kočku, mami. Jo, *tamty* prášky? To je aspirin. A to bílý? Obyčejná sůl! Když ho slyší mluvit sprostě, donutí ho dát pár dolarů do kasičky, ale to se ho netýká. Prostě si vezme prachy z mý peněženky. A táta? No...“ Pokrčí rameny.

Paní Masonová je ta největší optimistka, kterou znám. Absolutně nevyhléditelná. Každou větu začíná radostným výkřikem jako: Tak! Pro pána! Božítku! Jeje! Zato pan Mason toho moc nenamluví.

Když jsme byli malí, měla jsem takovou plastovou slepičku na klíček, co mi zůstala z Velikonoc. Tak nějak jsem si představovala pana Masona.

Jakmile přišel domů z práce, zapadl do kostkovaného ušáku, kde zůstal až do večere. Po večeri křeslo zabral zase a potom šel spát. Jako by jeho klíčkem otočili jen tolik, aby došel do práce a z práce a z křesla ke stolu a zpět.

„Táta má dokonce Timovy kytky u sebe v pokoji a pravidelně je hnojí. Co to musí být za člověka, když vyrůstal v osmdesátých letech a ne-

pozná marihuanu?“ směje se Nan, ale v jejím hlase rozeznávám hysterický podtón. „Tim se topí a oni si dělají starosti s barvou jeho plavek.“

„A nemůžeš jim to prostě říct?“ neptám se poprvé, ani podruhé, ale nejmíň postě. I když, co já jí můžu vyčítat? Taky jsem mámě o Timovi nic neřekla.

Nan se směje, ale neodpovídá. „Dneska ráno u snídaně jsem zaslechla tátu, jak říká, že by měl Tima poslat na vojenskou školu nebo aspoň na stáž v armádě, aby z něho byl trochu chlap. Umíš si to představit? Úplně vidím, jak je z něho přesně ten typ vojáka, kterej naštv všechny důstojníky tak, že ho hodí někam do podzemní díry a zapomenu, že kdy existoval. Nebo vytočí nějakého agresivního mazáka a ten ho umlátí k smrti. A nebo se spustí s lampasáckou ženuškou a naštvanej manžilek ho odpraví kulkou do zad.“

„Možná je dobře, že jsi neměla čas tyhle možnosti rozvádět a dělat si s nima hlavu,“ říkám.

Nan mě obejmě kolem ramen. „Už se mi po tobě stýskalo, Samantha. Moc mě to mrzí. Motala jsem se jen kolem Daniela, chodila s ním na maturitní večírky a hlavně se snažila nebýt doma.“

„A co Daniel?“ ptám se, protože mi dojde, že už netrpělivě čeká, až to nakousnu a na chvíli zapomeneme na drama okolo Tima.

„Daniel..“ vzdychne, „možná bych se měla držet platonické lásky, Machra Mitche a Steva McQueena. Vůbec tomu klukovi nerozumím. Už je celej na nervy z Massachusettský techniky, ale přece víš, jak je chytřej. A škola začíná až za tři měsíce. Je teprve červen. Copak to na chvílku nemůže pustit z hlavy?“

„Jasně,“ rýpnu do ní v kamarádském gestu, „zato tobě to jde skvěle. Znáš jednu holku, která si objednala prospekty univerzit milisekundu potom, co ukončila třeták.“

„Proto se k sobě tak hodíme, nemyslíš?“ zašklebí se Nan. Když zahneme na Hlavní třídu, zvedne se větřík a rozechvěje listy javorů podél silnice. Ty se jemně, vzdychavě rozšumí. Vzduch je čerstvý a voní solí. Když se blížíme k Vichřici, místnímu baru a rychlému občerstvení, ze dveří vyplujou dvě postavy. Jejich siluety se třpytí v ostrém slunci. Clay. A nějaká krásná bruneta ve značkovém kostýmku. Zastavuju se a se zájmem pozoruju, jak se na ni doširoka zubí a potom ji líbá. Na rty. A k tomu ji hladí po zádech.

Když jsem říkala, že teď Claye Tuckera uvidím častěji, tohle jsem fakt nemyslela.

„Co je, Samantha?“ tahá mě Nan za rukáv.

Co se to tu děje? Francouzák to nebyl, ale sourozenci se tak taky ne líbají.

„To je přítel mojí mámy.“ Teď stiskne Clay té ženské rameno a s úsměvem jí mává.

„Tvoje máma má přítele? To si děláš srandu! A odkdy?“

Žena se zasměje a smete neviditelné smítko na Clayově rukávu.

S Nan si vyměníme znechucené pohledy.

„Nevím, kde se potkali, ale vypadá to celkem vážně. Aspoň máma se tak tvářila.“

Teď ta bruneta, která bude od mámy minimálně tak o deset let mladší, otevírá aktovku a podává mu papírovou složku. Clay nakloní hlavu v gestu, kterým chce říct, že je hvězda.

„Není třeba ženatý?“ ptá se Nan polohlasem. Najednou mi dojde, že ještě pořád stojíme na chodníku a docela okatě si Claye prohlížíme. Přesně v tom momentě si všimne i on nás a s ledovým klidem mi zamává. *Jestli podvádíš mámu, tak...* Nakonec myšlenku nedokončím, protože co bych mu tak asi mohla udělat?

„Bude to asi jen kamarádka,“ říká nepříliš přesvědčivě Nan. „A pojd' už, zmrzlina čeká.“ Věnuju Clayovi poslední pohled, který mu snad tlumočí, že pokud mámě zahýbá, hrozí jeho intimním partiím úraz. A potom přidám do kroku a dohoním Nan. Co jiného mi taky zbývá?

Snažím se ho pustit z hlavy alespoň do té doby, než dojdu domů a budu si moct všechno v klidu promyslet. Nan se o tom naštěstí už nezmíní.

Když dojdeme k Doaneovi, uleví se mi. Je to dřevěný dům se šikmou střechou hned u mola, které dělí moře od ústí řeky. Dřív tu prodávali drobné cukroví po centu, ale to bylo dost dávno, protože dneska už si člověk za cent nic nekoupí. Teď sem zákazníkы táhne zase Vargas – to je opelichané umělé kuře s opravdovým peřím prožraným moly. Když do něho hodíte čtvrták, začne zobat cukrová zrníčka jako posedlé. Z neznámého důvodu je to velká turistická atrakce, stejně jako Doaneova točená zmrzlina, karamely a skvělý výhled na maják.

Nan se nervózně prohrabuje v peněžence. „Samantho! Měla jsem dvacet dolarů a teď tam není nic! Já toho bráchu fakt zabiju!“

„Nech to být,“ uklidňuju ji a z vlastní peněženky vytahuju několik bankovek.

„Vrátím ti to,“ říká Nan.

„S tím si ale vůbec nelámej hlavu, Nanny. Tak co, jdem na tu zmrzlinu?“

„Jasně, že jo. No ale ještě jsem ti neřekla, jak mě včera vzal Daniel do New Havenu na film. Já jsem se skvěle bavila, ale on mi dneska napsal jen jednu jedinou esemesku, ve který stálo: MLJT. Ani se neobtěžoval to vypsat celýma slovy. Co si myslíš, že to znamená?“

Do Daniela jsem nikdy moc neviděla. Je to ten typ chytrého člověka, vedle kterého si člověk automaticky přijde jako pitomec.

„Možná jen spěchal?“

„Spěchal? Pokud už si kluk na něco udělá čas, neměla by to být jeho holka?“ Nan hází do sáčku žuzu, gumové medvídky a čokoládové kuličky. Terapie cukrovým raušem z maloobchodu.

Nevím, co jí mám odpovědět. Ani se na ni nepodívám a hned vyhrknu, co už si myslím delší dobu: „Mám pocit, že jsi z Daniela pořád jenom nervózní. To ti přijde v pořádku?“

Nan teď zamyšleně studuje Vargase, který vypadá jako v epileptickém záchvatu. Už ani nezobe a jen se kývá dopředu a dozadu. „Co já vím?“ řekne nakonec. „Daniel je můj první opravdový kluk. Ty už jsi měla Charleyho a Michaela. A v osmičce ještě Taylora Oliveiru.“

„Ten se nepočítá, jednou jsme si dali pusu.“

„A Taylor všude vykládala, že jste dělali úplně všechno!“ dodá Nan, jako kdyby mě to mělo přesvědčit o její pravdě.

„Jo, na to už jsem zapomněla. Fakt pohádkovej princ, jen co je pravda. Láska mého života. A jakej byl teda ten film?“

Vargas zpomalí a potom se s cuknutím zastaví. „Film?“ zopakuje Nan bezvýrazně. „Jo, jasně. *Le chagrin et la pitié*. No, na tříhodinový černobílý film o nacistech to celkem ušlo, jenže pak jsme ještě šli do kavárny, kde sedělo pár studentů z Yaleu. Daniel se začal okamžitě hrozně předvádět a začal kolem sebe šermovat slovy jako *tautologický* a *podtext*.

Rozesměju se. I když Nan na Danielovi bere právě ten jeho mozek, jeho vytahování je opakující se téma.

„Nakonec jsem ho musela odtáhnout do auta a líbat ho, aby konečně zavřel pusu.“

Jakmile vysloví slovo *líbat*, vkradou se mi do hlavy rty Jase Garretta. Pěkné rty. Plný spodní ret, ani ufnukaný, ani mrzutý. Otočím se na

Nan, která se zrovna sklání nad krabicemi s želé. Jemné nazrzlé pramínky vlasů má zastrčené za uchem, v puse prst a pihovatý nos spálený od slunce, oloupaný a tmavší než minulý týden. Otevřu pusy, abych jí řekla, že jsem *potkala takového kluka*, ale nějak to ze sebe nemůžu vypravit. Nan totiž neví, že pozoruju Garrettovy. Ne, že bych to před ní chtěla tajit, ale spíš na to nikdy nepřišla řeč. A kromě toho... potkala jsem kluka? Vždyť ještě vůbec nevím, jak to dopadne, pokud to nějak dopadne. Radši zaměřím pozornost zase na bonbóny.

„Tak co myslíš?“ ptá se Nan. „Vezmeme Timovi jeho želé? Kasu držíš ty...“

„Jo, jasně, koupíme ho. Ale jenom to zelený, co ho tak děsí.“

Nan s hlasitým zašustěním uzavře sáček. „Samantho? Co s tím Timem uděláme?“

Lopatkou naberu rachotící kaskádu želé bonbónů s příchutí zeleného jablka do bílého papírového pytlíku a vzpomenu si na dobu, kdy nám bylo sedm. Tehdy mě žahla medúza. Tim vřeštěl, protože ho ani jeho, ani moje máma nenechala načůrat mi na nohu. Slyšel totiž, že moč je zaručený lék na požahání. „Ale mami,“ natahoval, „já ji můžu zachránit!“ Celé roky jsme na to téma žertovali. *Nezapomeň, že tě můžu zachránit!* A teď má co dělat sám se sebou.

„Pokud tohle želé není kouzelné,“ říkám, „tak fakt netuším.“

Kapitola osm

Příští odpoledne ze sebe setřesu pracovní boty už na verandě a chystám se jít dovnitř převléct, když zaslechnu hlas paní Garrettové. „Samantho! Samantha! Můžeš na chvíli?“

Stojí s Patsy v náručí na konci příjezdové cesty. George postává vedle ní a na sobě má jenom kraťasy. O kousek dál vykukuje Harry zpoza kočárku s tryskou ze zahradní hadice v ruce. Očividně si zrovna hraje na ostřelovače. Když se přiblížím, vidím, že paní Garrettová zase kojí.

Doširoka se na mě usměje a říká: „Á, Samantha... jen mě tak napadá... Jase mi říkal, jak to skvěle umíš s Georgem... a tak jsem se chtěla zeptat...“ Najednou zmlkne a pozorně si mě prohlíží.

Sklopím oči. *Aha. Uniforma.* „Tohle je pracovní. Návrh zaměstnavatele.“ Nevím, proč tohle vždycky zdůrazňuju, ale asi proto, že jinak by mě do modré minisukně a námořnické blůzky nikdo nedostal.

„Počítám, že tvůj zaměstnavatel je chlap,“ suše konstatuje paní Garrettová.

Kývnu.

„Přirozeně. No, to je jedno...“ Najednou vyhrkne: „Jen jsem se chtěla zeptat, jestli bys nám občas nechtěla pohlídat děti. Jase sice nechtěl, abych za tebou šla, protože se bál, že bys ho měla za chytráka, který

láká nic netušící děvčata k nám domů, jen aby je zapřáhnul. Jako by to byla nějaká maminkovská verze obchodu s bílým masem.“

Zasměju se. „To bych si teda nemyslela.“

„Samozřejmě,“ usměje se znovu paní Garrettová. „Vím, že si tady asi každý myslí, že přepadávám děvčata na ulici a prosím je o hlídání dětí, ale tak to není. S Georgem to umí jen málokdo a Jase říkal, že ti to s ním šlo hned od začátku. Můžu sice kdykoli poprosit starší děti, ale nechci, aby si myslely, že to od nich čekám. Třeba Alice vždycky dělá, jako by to byla hrozná otrava,“ sype ze sebe nervózně. „Jaseovi to nevadí, ale pracuje v železářství a hodně trénuje, takže je pořád pryč. Doma ho vidíme sotva jedno odpoledne v týdnu a o víkendech. Potřebovala bych jen sem tam pár hodin.“

„Moc ráda,“ odpovídám, „nemám sice moc zkušeností, ale učím se rychle a děti vám ráda pohlídám.“ *Pokud to neřeknete mé mámě.*

Paní Garrettová se na mě vděčně podívá, potom odtrhne Patsy od jednoho prsu, rychle někde něco odepne a už ji tiskne k druhému. Patsy hlasitě protestuje. Paní Garrettová protočí oči. „Chce pít vždycky jen z jedné strany,“ svěruje se, „což je dost nepohodlné.“

Kývnu, i když vůbec netuším, proč to tak je. Díky zevrubné přednášce mé matky na téma „Tvé tělo se mění“ vím sice všechno o sexu a těhotenství, ale co se týče kojení, jsou moje znalosti ještě hodně mlhavé. *Naštěstí.*

V té chvíli nám do řeči skočí George. Křičí: „A to víš, že když z Empire State Building hodíš dolů cent, můžeš někoho zabít?“

„Jo, vím. Ale to se nestane,“ dodávám rychle, „protože lidi nahoře na vyhlídkové terase jsou moc opatrní a kromě toho je tam velká stěna z plexiskla.“

Paní Garrettová pokývá hlavou. „Jase má pravdu. Jsi talent.“

Když tu chválu slyším, zaplaví mě vlna radosti. Zvláště proto, že mě nepřímou chválí Jase.

„Takže,“ pokračuje, „mohla bys k nám chodit tak jednou nebo dvakrát týdně odpoledne, když zrovna nebudeš na brigádě?“

Souhlasím a informuju paní Garrettovou o své pracovní době ještě dřív, než mi stačí nabídnout víc, než si vydělám roznášením snídaní v Ahoj bistru. Potom se trochu plaše zeptá, jestli bych mohla začít hned.

„Klidně. Jen se jdu převléct.“

„Nee,“ sápe se George ušmudlanou dlaní po mé sukni. „Mně se to líbí. Vypadáš jako Supernámořnice!“

„Bohužel spíš jako námořnická Barbie, Georgei. A navíc jsem v tom oblečení celý den pracovala, takže načichlo vajíčky se slaninou.“

„Vajíčka se slaninou, mňam,“ říká George, „ale...“ Tvář se mu zachmuří. „To víš, že slanina je,“ natáhne s očima zalitýma slzami, „prasátko Babe?“

Paní Garrettová se posadí k němu. „Georgi, o tomhle už jsme si přece povídali, pamatuješ? Z prasátka Babe nikdo slaninu neudělal.“

„To je pravda,“ skláním se k němu, zatímco mu z očí kanou první slzy, „farmář Hoggett přece nakonec prasátko na pekáč nedal a ono žilo dlouho a šťastně s fenkou Fly, ovečkou Bé a kačerem, ehm, kačerem...“

„Ferdinandem,“ přispěchá mi na pomoc Georgeova máma. „Ty nám nesmíš utéct, Samantha. Doufám, že nechodíš krást do obchodů.“

Rozkašlu se. „Ne... nikdy.“

„A tři prasátka, z těch je slanina, mamí?“

„Ne, ty žijou spokojeně v domečku. Ze tří prasátek slanina není. Ta se dělá jen ze zlobivých vepříků, Georgi,“ pohladí paní Garrettová syna po vlasech a utírá mu slzy.

„Jo, jen z hoodně zlejš prasátek,“ vysvětluju.

„A to jsou na světě zlý prasátka?“ zatváří se George nervózně.
A sakra.

„Jo. To jsou ty, co nemají duši.“ Ani tohle nezní moc dobře. Usilovně přemýšlím, jak mu to přijatelně objasnit. „Jako zvířata v Narnii, která nemluví.“ *Blbej tah. Georgovi jsou čtyři. Může už znát Letopisy Narnie? Ne, ten zatím hltá nanejvýš Špalíček. Konec oprav.*

Ale Georgovi projasní tvář poznání. „Aha, tak to potom jo. Protože já slaninu moc rád.“

Když se vrátím, George už stojí v nafukovacím bazénku, zatímco Harry do něj stříká vodu. Paní Garrettová nacvičeným pohybem sundává Patsy plenu a natahuje jí nějaké plastové kalhoty se sluničky.

„Harryho ještě pořádně neznáš. Harry, tohle je Jaseova kamarádka Samantha, která na vás teď chvíli bude dávat pozor.“

Jak jsem se tak najednou stala Jaseovou kamarádkou? Mluvili jsme spolu všeho všudy dvakrát. Páni, paní Garrettová je vážně pravý opak mojí mámy.

Harry, který má zelené oči a na rozdíl od zbytku Garrettů relativně rovné hnědé vlasy a pihovitou tvář, se na mě vyzývavě podívá: „Umíš skákat na znak?“

„No... jo.“

„A naučíš mě to? Teď hned?“

Paní Garrettová ho přeruší: „Harry, už jsme o tom mluvili. Samantha tě nemůže vzít do velkého bazénu, protože musí hlídat prťata.“

Harry na protest vyšpulí dolní ret: „Mohla by dát Patsy do nosítka, jak to děláš ty, a jít do vody. A George by držela za ruku, ten už s rukávkama plave docela pěkně.“

Paní Garrettová mi věnuje omluvný pohled. „Moje děti od každého čekají, že bude dělat deset věcí najednou. Ne, Harry. Tenhle bazén, nebo žádnéj bazén.“

„Ale já už umím plavat! Fakt dobře! A ona umí skákat na znak a mohla by mě to naučit.“

S jedním dítětem v nosítku a druhým za ruku? To bych fakt musela být Supernámořnice.

„Ne,“ opakuje paní Garrettová neblomně. Potom se nakloní ke mně: „Chce to železnou vůli. Prostě jen říkej ne a on toho nakonec nechá.“ Odvádí mě dovnitř, aby mi ukázala, kde jsou plenky, říká mi, že kdybych cokoli chtěla, mám si to vzít z lednice, dává mi své číslo na mobil, ukazuje na seznam nouzových volání, varuje mě, abych před Georgem nemluvila o tornádech, skočí do auta a je ta tam.

Doma mi nechává Patsy, která mi visí na lemu sukně, George, který mě poučuje, že se nikdy nesmím dotýkat chobotnice kroužkované, a Harryho, který vypadá, že mě chce zabít.

Ale nakonec to není tak hrozné.

Většinou jsem se hlídání dětí spíš vyhýbala. Ne snad proto, že nemám ráda děti, ale spíš kvůli nejisté pracovní době.

Nikdy se mi nechtělo potkávat se s provinilými výrazy opozdilých rodičů a chtěla jsem si ušetřit trapné rozhovory cestou domů s nějakým tátou od rodiny. Ale s Garrettovic dětmi je to hračka. Vezmu je k nám domů a vytáhnu zahradní zavlažovací systém, takovou složitou měděnou otáčivou konstrukci. Harry si našťěstí myslí, že je to úžasný vynález, a tak si hodinku a půl hraje s Georgem ve vodních sprškách. Potom skočí zpět do dětského bazénku, zatímco Patsy mi sedí na klíně, žužlá mi prst bezzubými dásněmi a slintá mi na ruku.

Když dětem rozdám svačinky a chystám se je zahnat zpátky do bazénku, zaburácí na příjezdové cestě motorka.

S radostným očekáváním se otočím, ale Jase to není. Z motorky se skočí Joel, opře se o ni a chvíli si mě zálibně prohlíží. Jako bych toho neměla dost v Ahoj baru.

„Georgi, Harry, koho jste si to přivedli?“ halasí Joel. Je pěkný a zdá se, že si toho je vědom. Vlastně až moc.

„Tohle je Supernámořnice,“ říká George, „a ví úplně všechno o černých dírách.“

„A skocích na znak,“ dodává Harry.

„Ale ty máš smůlu, protože ona si vezme Jase,“ uzavírá George.

Skvělý.

Joel se zatváří tak překvapeně, jak jen může: „Ty se kamarádíš s Jasem?“

„No, vlastně ne tak úplně. Teda... neznáme se dlouho. Jen vám tu hlídám děti.“

„Ale byla u něho v pokoji!“ volá vítězně George. Joel zvědavě povytáhne obočí.

Zase zrudnu po celém těle, což se v bikinách dost špatně maskuje. „Jsem jenom holka na hlídání.“

George mě popadne kolem pasu a vlepí mi několik pus na pupík. „Ne! Nejsi! Jsi Supernámořnice!“

„Tak odkud teda jsi?“ ptá se Joel se založenýma rukama a zase se opře o motorku.

George s Harrym odběhnou k nám na dvorek věnovat se měděnému zavražovači, zatímco já držím Patsy, která se mi usilovně snaží svléknout vršek od plavek.

„Přehoď si ji na druhou stranu,“ navrhně Joel bez mrknutí oka.

„Jo, jasně.“ *Patsy, dítě, které pije jen z jednoho prsu.*

„Takže?“ protáhne Joel, zatímco se ještě pořád líně opírá o svůj stroj.

„Přišla jsem odvedle. Od sousedů.“

„Ty jsi ségra Tracy Reedové?“

Samozřejmě. Jak by mohl nějaký kluk přehlédnout naši Tracy? Zatímco já jsem světlavá, Tracy je opravdová blondýna. Já mám vlasy spíš medové a trochu do zrzava a k tomu ještě pihy po tátovi, zatímco Tracy je úplně bílá se skoro bílými vlasy. Protože život je nespravedlivý, vypadá Tracy, jako by nikdy neviděla slunce, i když na pláži tráví celé léto.

„Jo,“ přitakám a v duchu si říkám, že se možná i Tracy tajně baví s Garrettovými. Ale Joel není blondák a nemá dobrý backhand, takže nesplňuje základní Tracyino kritérium pro výběr přítele, což značně snižuje pravděpodobnost, že by s ním měla co do činění. Jenom pro jistotu se ptám: „Hraješ tenis?“

Joelem moje digrese ani nepohne, pravděpodobně je zvyklý na ne-logické koktání rozechvělých holek.

„Blbě,“ odpovídá a natahuje se pro Patsy, která se mezitím rozhodla, že prso na neoblíbené straně je pořád lepší než nic, a odhodlaně se mi dobývá pod plavky.

„Jo, ta kožená bunda asi dost zpomaluje tvůj úder,“ dodám ještě a podám mu mimino.

Z legrace mi zasalutuje: „Supernámořnice a ještě tak vtipná. Hezký.“

Přesně v tu chvíli se šílenou rychlostí přirítí džíp. Když zastaví, vystřelí z něho Alice jako šipka. Natáhne se zpátky, aby osvobodila popruh kabelky zapletený v řadící páce, a jediným šklubnutím si kabelku přitáhne k sobě. Zrovna má elektricky modré vlasy stažené do culíku, černé tílko a neskutečně krátké šortky.

„Přece jsi věděl, do čeho jdeš, Cleve,“ štěkne na řidiče. „Bylo ti jasné, jak na tom jsi!“ Alice se narovná, odpochoduje ke dveřím do kuchyně a s prásknutím je za sebou zabouchne. Na rozdíl od svých bratrů je vzrůstem spíše malá, zato ale velká nepopíratelnou autoritou.

Cleve, mírně vypadající chlapík v plavkách s havajským vzorem a tričkem z Kenvela, se netváří, že by věděl, jak na tom je. Za volantem svěsí hlavu.

Joel mi předá Patsy a zamíří k autu. „Průšvih, kámo,“ říká Cleveovi, který souhlasně kývne, ale jinak neříká vůbec nic.

Vrátím se k zavražovači a posadím se. George sebou plácne hned vedle. „To víš, že ptákožravá tarantule goliáš je velká jako lidská ruka?“

„Ale Jase ji doma nemá, že ne?“

George září jako sluníčko a vysvětluje: „Ne-e. Ale měl jednu obyčejnou, co se jmenovala Agnes, ale ta,“ klesne truchlivě hlasem, „mu umřela.“

„Tak to je určitě v tarantulím nebičku,“ ujišťuju ho rychle a při té představě se otřesu.

Hned za Joelovou motorkou zastaví kombík paní Garrettové a z něho se vysypou Duff a Andy – alespoň si myslím, že to jsou oni – s větrem ošlehanými tvářemi a vrabčím hnízdem na hlavě. Podle záchranných vest usuzuju, že se vracejí z jachtařského tábora.

Moji věrní fanoušci George a Harry básní o tom, co všechno dokážu, zatímco Patsy okamžitě spustí pláč, zapíchne žalující prst do mámy a ječí: „Cecík!“

„To bylo její první slovo,“ přebírá si ji ode mě paní Garrettová a vůbec jí nevadí, že má promáčené plavky. „To se bude skvěle vyjímat v deníčku miminka.“

Kapitola devět

Když máma s Tracy nejsou večer doma, je dům tak tichý, že by člověk spočítal všechny zvuky v celé stavbě na prstech jedné ruky. Rachocení ledových kostek padajících ze strojku na led do mrazicí nádoby. Přeskočení klimatizace z jednoho programu na druhý. A potom nečekaný zvuk, který zaslechnu, když kolem desáté ležím v posteli a lámu si hlavu, jestli mám mámě říct o Clayovi a té ženské. Venku pod oknem se ozývá rytmické *ťuk ťuk ťuk*. Vylezu ven na stříšku a dole vidím Jase, jak s kladivem v ruce něco přibíjí na treláž. Zvedne hlavu a s hřebíkem mezi zuby mi mává.

Ráda ho vidím, ale tohle je přece jen trochu divné.

„Co to tam děláš?“

„Máte tu povolený prkno,“ vyndá si hřebík z pusy, opře ho o desku a zase začne bušit.

„Nebylo to moc bezpečný.“

„Pro tebe, nebo pro mě?“

„To mi řekni ty,“ bouchne naposledy do hřebíku, položí kladivo na trávu a během vteřiny vyšplhá nahoru za mnou. „Slyšel jsem, že tě polapila moje rodina. To se moc omlouvám.“

„V pohodě,“ kousek si poposednu. Jsem jenom v košilce, což je nevýhoda.

„Jsou to nejlepší, co mě mohlo potkat, ale občas je toho na člověka...“
na chvíli se odmlčí, jako by hledal správnou definici, „... trochu moc.“

„Já se hned tak utahat nedám.“

Jaseovy zelené oči mi kloužou po tváři. „Ne. Ty vážně ne. Nebo jo?“
Najednou mi dojde, že s Jasem můžu být, kým chci. Potom si všimnu,
že se mu na rameni něco hýbe.

„Co to je?“

Jase se natočí tak, aby si viděl na rameno: „Aha, myslíš Herberta?“
Sundá si z ramena veverka, možná králíka, prostě něco chlupatého.

„Herbert?“

„Vakoveverka létavá,“ otevře dlaň, na níž sedí chundelaté zvířátko
s páteřním pruhem a velikýma černýma očima, které připomíná léta-
jící veverka.

Nejistě to pohladím po hlavě.

„To on rád. Je to mazel,“ houpe Jase vakoveverka ve spojených dla-
ních. Ruce má hrubé a šikvné. Všechno na něm připomíná spíš muže
než kluka.

„Děláš konkurenci doktoru Dolittleovi?“

„Ne, jen mám rád zvířata. A ty?“

„Jo, to jo. Akorát nemám zoo v pokoji.“

Přes rameno nakoukne do mého království a potom kývne: „To teda
ne. Zato tam je pěkně uklizeno. To tam máš pořád takový pořádek?“

Ráda bych se bránila, ale zároveň se na sebe pro tu nenadálou po-
drážděnost zlobím.

„Většinou. Někdy...“

„... ti přeskočí a nepověsíš si župan?“ skočí mi do řeči Jase.

„To se občas stává.“ Teď sedí tak blízko, že cítím na tváři jeho dech.
Sevře se mi z toho žaludek.

„Slyšel jsem, že jsi superhrdinka.“

„Jo. Pár hodin s tvou rodinkou a už mám nadpřirozené schopnosti.“

„A že je budeš potřebovat,“ dodá Jase, opře se o lokty a posadí si Herberta na břicho. „A kromě toho skáčeš do vody na znak.“

„Závodně plavu.“

Jase pomalu přitaká a dívá se na mě tím svým přemýšlivým pohledem. Asi jsem prostě jen zvyklá na kluky, kteří se do života vrhají po hlavě. Na Charleyho, který šel v podstatě jen po sexu. Na Michaela zmítaného náladami od nadšení po hluboké zoufalství. „Nechceš si jít zaplavat?“ zeptá se nakonec Jase.

„Teď?“

„Teď. Máme přece bazén. A kromě toho je hrozný vedro.“

Vzduch je blátivě těžký a dusný. *A hele. Noční koupání. S klukem, kterého sotva znám. A s Garrettem ještě ke všemu.*

Skoro se mi zatočí hlava, když si vzpomenu, kolik z máminých pravidel bych tím porušila.

Dlouhých sedmnáct let přednášek, diskusí a napomínání: „Mysli na to, co říkají lidi, ne na to, co bys ráda. Rozhoduj se chytře. Mysli na důsledky.“

A sedmnáct krátkých vteřin, než vyhrknu: „Jdu si pro plavky.“

Za pět minut už stojím na zahradě před domem a nervózně čekám, až se Jase doma převleče do plavek. Neklidně pokukuju po příjezdové cestě, jestli tam neuvidím světla Clayova auta. Mohl by mámu přivést domů a ona by mě viděla v černých bikinách na zahradě čili tak, jak by mě v žádném případě nechtěla najít.

Místo motoru auta ale slyším jen Jaseův tichý hlas. „Tak jsem tady,“ říká, když se ke mně blíží tmou.

„Ale Herberta jsi nechal doma, že jo?“

„No jo. Tomu voda moc nevoní. Jdeme,“ vede mě okolo máminy dvoumetrové barikády přes jejich zahradu až k bazénu obehnanému pletivem.

„Tak jo,“ ptá se, „umíš dobře šplhat?“

„Proč to chceš přelézat? Je to přece *váš* bazén, takže můžeme klidně brankou, ne?“

Jase se se založenýma rukama opře o plot a tmou probleskne jeho zářivý úsměv. „Ale takhle je to větší zábava. Když už děláš něco zakázaného, měla by ses tak i cítit.“

Podezíravě se na něho zadívám. „Ty ale nejseš jeden z těch kluků, co pro svou zábavu dostávají holky do problémů, že ne?“

„Rozhodně ne. Polez. Mám ti udělat stoličku?“

Celkem by se mi to hodilo, ale to mu v životě nepřiznám. Zastrčím prsty u nohou do oka pletiva, vytáhnu se, přešvihnu tělo přes okraj plotu a skočím dolů. Jase přistane ve vteřině hned vedle mě. Tak lezení by mu šlo. *Přirozeně*, pomyslím si, když si vzpomenu, jak obratně šplhal po naší treláži.

Rozsvítí světla na dně bazénu. Na hladině se houpe několik nafukovacích hraček, což moji mámu vždycky dovádí k šílenství. „Copak nevědí, že hračky musí každý večer uklidit, jinak se nezapne filtr? Nechci ani pomyslet, jak je ten jejich bazén nehygienický.“

Ale bazén nehygienicky nevypadá. Září nocí jako nádherný safír. Ponořím se do vody, doplavu až na druhý konec a nadechnu se.

„Seš rychlá!“ křičí na mě Jase odněkud z poloviny bazénu. „Závody?“

„Ale nejseš zase další kluk, který si závodem s holkou potřebuje nahonit ego, že ne?“

„Člověče,“ neodpustí si Jase, „ty ale musíš znát hromady otravných lidí. Já jsem jenom já, Samantha. Závody?“

„Tak jo.“

Už skoro rok jsem nebyla na tréninku, protože mi pak nezbylo moc času na úkoly, takže to máma zarazila. Ale když můžu, tak si zaplavu. A pořád jsem rychlá. I tak ale vyhrává Jase. Dokonce dvakrát. V posledním kole ho ale konečně aspoň jednou porazím. Potom se už jen tak cákáme ve vodě.

Nakonec Jase vyleze z bazénu, sáhne do velké dřevěné krabice pro dva ručníky a rozloží je na trávu. Natáhnu se na jeden z nich a koukám na noční oblohu. Je takové dusno, že mi vlhkost vzduchu tlačí na kůži, jako by to byly něčí prsty.

On si lehne vedle mě.

Abych byla upřímná, pořád čekám, že se k něčemu rozhoupe. Charley Tyler by se mi sápal po horním dílu plavek rychleji než Patsy. Ale Jase jen založí ruce za hlavu a pozoruje nebe. „Co je tohle?“ ukáže nahoru.

„Co?“

„Neříkalas, že tě kdysi bavilo pozorování hvězd? Tak mi řekni, co je tohle?“

Mžourám tam, kam míří jeho prst. „Souhvězdí draka.“

„A támhleto?“

„Corona borealis, Severní koruna.“

„A tam?“

„Souhvězdí štíra.“

„Ty jsi vážně astrofyzika. A támhle vzadu?“

„Souhvězdí Pravítka.“

Jase vyprskne smíchy. „To je nějaké jméno pro souhvězdí?“

„Hele, ty jsi pojmenoval svoji tarantuli Agnes. Jo, opravdu se mu tak říká.“

Převalí se na bok, aby se na mě mohl podívat. „Jak víš o Agnes?“

„George.“

„No jasně. George vykecá i to, co neví.“

„Zbožňuju ho,“ říkám.

Tak jo, teď jsou naše tváře tak blízko, že kdybych jen trochu nahnula hlavu... Ale to se nestane, protože já první krok udělám jen přes svou vlastní mrtvolu. Tohle nikdy nebyl můj styl a nehodlám s tím začínat. Místo toho se jen zadívám na Jase a sama sebe se ptám, jestli se ke mně nakloní on. Potom tmou problesknou reflektory auta blížící se k našemu domu.

V ten moment jsem na nohou. „Musím okamžitě domů. *Ted’hned!*“ vypísknu vysokým, panikou naplněným hlasem. Máma se vždycky staví u mě v pokoji, než jde spát. Proletím brankou v pletivu a potom už jen cítím Jaseovu paži okolo pasu, která mě zvedá tak vysoko, že mi stačí jen přehodit nohu přes náš obrovský kluzký plot.

„V pohodě to stihneš. Neboj,“ uklidňuje mě hlubokým hlasem tak, jak asi jindy tiší svoje zvířata.

Dopadnu na nohy na naší straně plotu a sprintuju k treláži.

„Samantho!“

Otočím se, ale z celého Jase vidím jen temeno jeho hlavy za plotem.

„Bacha na kladivo! Nechal jsem ho ležet na trávě. A díky za ty zá vody!“

Kývnu, v rychlosti mu zamávám a běžím domů.

Kapitola deset

„Samantho! Samantho!“ vtrhne mi Tracy do pokoje. „Kde máš to tmavě modré tílko?“

„V šuplíku, Tracy, kde jinde. A proč se vůbec ptáš?“ odpovídám medově, protože vím, že Tracy se zrovna balí. Za půl hodiny ji vyzvedne Flip a pojedou spolu na Martha's Vineyard. To je celá ona. Jenom proto, že se narodila dřív, si nárokuje všechny položky z mého šatníku, které jí padnou do oka, pokud je tedy zrovna nemám na sobě.

„Já si ho vezmu s sebou, jo? Jenom na léto, přísahám, že na podzim ti ho zas vrátím.“ Trhnutím otevře zásuvku a prohrabuje moje oblečení. Nakonec vítězně vytahuje nejen modré tílko, ale i několik bílých.

„Jasně. Na podzim mi tílka budou hodně platný. Ty bílý tam nech.“

„Ty seš! Potřebuju s sebou hodně bílých triček, protože budu pořád hrát tenis.“

„A já zase slyšela, že na ostrově mají i obchody.“

Tracy protáčí panenky, ale nakonec položí tílka zpět na dno zásuvky, otočí se na patě a chystá se zmizet ve svém pokoji. Minulý rok dávala hodiny tenisu u nás v lázních a mně najednou dochází, že to bez ní bude trochu divné nejenom doma, ale i tam. Jako by už byla pryč z domu.

„Budeš mi chybět,“ říkám, zatímco Tracy strhává z věšáků šaty

a hází je jen tak halabala do mámina kufru. Nezastaví se ani před honosným monogramem GCR na něm.

„Pošlu ti pohled.“ Rozepne povlak na polštář a nakráčí s ním do koupelny, kde do povlaku shrne z odkládací desky žehličku na vlasy, kulmu a elektrický kartáček. „Doufám, že ti nebudu chybět doopravdy, Samantha. Je to léto před maturitním ročníkem, takže zapomeň na mámu a pěkně se odvaž. Užívej života,“ demonstrativně mi před obličejem zamává plátíčkem antikoncepce.

Uf. Jako bych potřebovala vizuální ilustraci sestřina sexuálního života.

Hodí pilulky do povlaku a zaváže ho na uzel. Najednou svěsí ramena a nasadí zranitelný výraz. „Trochu se bojím, že to s Flipem zašlo příliš daleko. Budu s ním celé léto... To není moc moudrý.“

„Já mám Flipa ráda.“

„To já taky,“ odpoví lakonicky, „ale chci ho mít ráda jen do konce srpna. On bude studovat na Floridě a já mířím do Vermontu.“

„Letadla, vlaky, auta,“ snažím se navrhnout.

„Nesnáším tyhle ty zapeklitý vztahy na dálku. A kromě toho bych pořád musela myslet na to, jestli si ve škole nenašel nějakou jinou a nedělá ze mě blbce.“

„Věř mu trochu, Tracy, Flip vypadá dost oddaně.“

Vzdychne. „Já vím. Nedávno mi přinesl na pláž časopis a kokosový nanuka. To bylo tak pěkný! A v ten moment mi došlo, že do toho možná zabředávám trochu moc hluboko.“

Uuups.

„Nemůžeš prostě jen počkat, jak se to vyvine?“

Tracy se posmutněle usměje. „Ještě si pamatuju, jak jsi chodila s Charleym a kreslila si na časovou osu každý další plánovaný krok.“

„Ale s Charleym ty plány byly nutné, protože jinak by se pokusil se mnou vyspat už v autě jeho táty hned, jak mě vyzvedl na první rande.“

Tracy se uchichtne: „Jo, byl dost nadrženej, ale měl pěkný dolíčky ve tvářích. Vyspala ses s ním nakonec?“

„Ne, nikdy.“ Jak na to mohla zapomenout? Trochu mě to zabolí, protože já o Tracyině milostném životě vím skoro všechno a pamatuju si i to traumatické léto před dvěma lety, kdy randila se třemi bratry, dvěma z nich zlomila srdce a nakonec se hrozně spálila s tím třetím.

Z příjezdové cesty se ozve zatroubení Flipova auta. Naše máma by tohle normálně nesnesla, ale Flipovi to z nějakého důvodu toleruje.

„Pomoc! Nestíhám! Musím běžet! Mám tě ráda!“ houkne za mnou ještě Tracy a pádí po schodech dolů s dupotem, který by si ničím nezadal se sloním stádem. Nikdy jsem pořádně nepochopila, jak moje drobná, štíhlá sestra může dělat na schodišti tolik rámusu. Ještě se zastaví, aby objala mámu, a potom letí ke dveřím a volá: „Už jdu, Flipe! Slibuju, že nebudeš litovat, žes na mě počkal!“

„Já vím, princezno!“ odpovídá jí Flip.

Tracy se ještě vrátí ke mně, dá mi mlaskavou pusku na tvář a potom se odtáhne. „Vážně ty bílý tílka budeš potřebovat?“

„Jo! A teď už jdi!“ vyprovázím ji. Předsíní provlaje lem její sukně, dveře prásknou a je pryč.

„Taaakže, na střední budou v srpnu otevírat přípravný kurz na test všeobecných předpokladů,“ informuje mě Nan, když vejdemo do lázně. Po cestě jsme se stavily u Doanea, takže ještě srká svůj shake s příchutí sušenek a smetany, zatímco já zuby pomalu drtím citrónovou ledivou tříšť.

„Utiš se, srdce mé. Proboha, Nan, vždyť je léto!“ Zhluboka se nadechnu teplého vzduchu a nastavuju obličej slunci. Odliv. Vzduch páchne výpary z řeky.

„Já vím,“ řekne, „ale je to jen jedno ráno. Když jsme ty testy psali minule, měla jsem střevní chřipku a napsala to jen na necelých devadesát procent! To na Kolumbijskou nestačí!“

„Nedá se ten kurz dělat online?“ Mám ráda školu a mám taky ráda Nan, ale až do září mi nesmí testy a průměrný prospěch přijít na oči.

„Ale to je něco jiného. Tenhle test bude známkováný anonymně a bude probíhat přesně jako ten opravdový. Dělal bychom ho spolu. Mohlo by to být docela fajn.“

Usměju se na ni a natáhnou se po jejím koktejlu, abych ho taky ochutnala. „Takhle si ty představuješ zábavu? Co takhle si zaplavat v moři plném žraloků?“

„Prosím, prosím. Víš, jak z těchhle věcí šílím. Pomohlo by mi natrénovat si to nanečisto za reálných podmínek. Vždycky mi hrozně pomůže, když jsi se mnou. Zaplatím za tebe i kurzovné. Prosiím! Samantho?“

Zamumlám, že o tom popřemýšlím. Už jsme došly až do lázní, kde před prací ještě musím vyřídít nějaké papírování. A kromě toho chci udělat ještě jednu věc.

Lehce zpcená klepu na dveře kanceláře pana Lennox a provini-
le se rozhlížím kolem.

„Jen pojdte dál!“ volá pan Lennox. Když se ve dveřích objeví moje hlava, vypadá překvapeně.

„Ah, dobré ráno, slečno Reedová. Snad víte, že začínáte až příští týden.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.